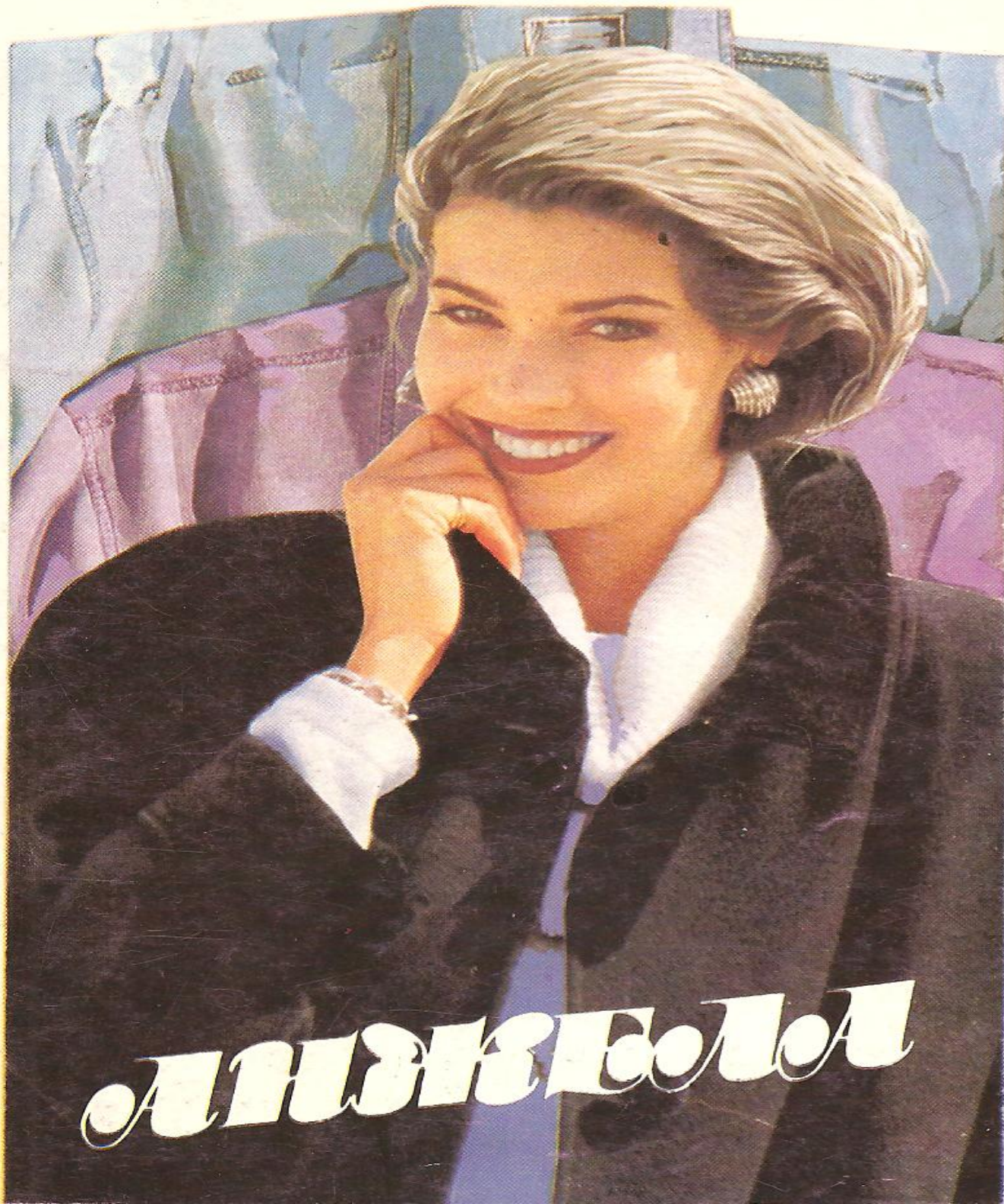

ЛЮБОВНИ РОМАНИ

4

С ИМЕНА НА ЖЕНИ

ДЖОСЕЛИН ЛЕНЪКС

АНДЖЕЛА

ДЖОСЕЛИН ЛЕНЪКС АНДЖЕЛА

Превод: Иван Иванов

chitanka.info

Една красива млада жена.

Един красив млад мъж.

Една невинна лъжа между двамата.

И безброй трагикомични перипетии по пътя им към една голяма,
страстна и красива любов...

1

— Само не се жени, момчето ми!

— Ако изключим това, че ми липсва подходяща жена, защо да не се оженя? — попита Едуард Боуи.

— Само ще получиш язва. На това отгоре и високо кръвно. И все някога ще посегнеш към сънотворните и алкохола — пророкуваше Фил.

— Към които ти си пристрастен, без да си бил женен някога!

Фил Сайърс се разсмя и тупна приятеля си така силно по рамото, че последният трябваше да потърси опора в един манекен на витрината.

— Това много го обичаме. Аз ти давам добри съвети, а ти не знаеш друго, освен да ми намекваш за моя „скрит порок“. Впрочем може ли изобщо да се нарече порок?

— А как иначе?

— Чисто производство, чиито продукти виждаш около себе си — Фил посочи своите висящи по стените картини. — Според теб какво биха си помислили хората, ако в баровете, които посещавам, пия само кафе или мляко?

Едуард Боуи, вместо да отговори на въпроса му, каза: „Здравей, сладурче!“ на манекена, който все още държеше в обятията си. Красивото изкуствено лице го гледаше съвсем безизразно. Ед го пусна и въздъхна.

— Виждаш ли, Фил, при мен винаги става така с жените. Казвам им най-учтиво: „Здравей, сладурче“, а те ме гледат сякаш съм прозрачен. Как тогава да мисля за женитба, Фил? Бих се радвал да се запозная с жена, която няма да ме подхлъзне, щом я поканя на вечеря!

Фил Сайърс отчаяно вдигна поглед към тавана.

— Стига вече! — кресна той. — Достатъчно съм ти повтарял, че жените те намират за обаятелен. Не всички, но много от тях. Говоря именно за типа жени, при които аз обикновено удрям на камък, докато теб те обожават, и ако поне веднъж си отвориш очите, сам ще се

увериш. В края на краищата, това съвсем не е за изпускане — Фил постави машината, която държеше в ръка, върху една стъклена витрина и погледна ръчния си часовник. — Имаме още един час време. Тази вечер няма да се поднася нищо друго, освен шампанско. Какво ще кажеш, ако потърсим някое тихо барче и проверим дали бирата е все така хубава?

Еди сви рамене.

— Все ми е едно. Пък и в крайна сметка ти си шефът тази вечер. Съгласен съм... или почакай малко...

Ръката му се плъзва към вътрешния джоб на коженото яке. След това се шмугна във външния. Последваха джобовете на панталона. При всеки следващ етап от претърсването лицето му се удължаваше.

Фил следеше с усмивка усилията му.

— Бедни, стари Ед! Разбира се, отново си забравил парите си. На това отгоре и чековата си книжка. Поне се надявам, че си помислил за ключа на жилището си — портиерът ми се видя доста раздразнен, когато трябваше да ти отваря последния път.

Еди измъкна, сияйки, ключа от джоба на жакета си.

— У мен е.

— Поне не е съвсем без нищо. Е, хайде, аз те каня. Пък и в края на краищата, нали съм домакинът.

Фил хвана ръката на приятеля си.

В този момент във въздуха звънна женски глас и при този звук двамата несъзнателно трепнаха.

— Какво правите тук, Фил? Нали няма да ме лишите от компанията си?

Притежателната на гласа стоеше на вратата, водеща към задните стаи, и дори да не бе оповестила появата си така силно, можеше да бъде сигурна, че вниманието на присъстващите щеше да се насочи към нея. Миринда Флауърс беше надживяла трима съпрузи и всичко, което ѝ бе останало от трите брака, беше бутикът „Дрийм Вали“ в Кенъри — най-авторитетният адрес в Сан Франциско. Благодарение на нейното финансово умение и усета ѝ към модата магазинът се бе превърнал в златна мина, независимо от бързината, с която Миринда покачваше цените на дрехите. Виждаше се веднага къде отива една голяма част от парите ѝ — за козметични операции и домове за красота. И всеки трябваше да признае, че в това отношение Миринда постигаше най-

доброто, защото въпреки възрастта си, която никой точно не знаеше, тя бе запазила чара и обаянието си. Беше се пъхнала в тесен бял кожен костюм, който изключваше и най-малкия досег с въздуха. Буйната ѝ като лъвска грива прическа бе отнела на фризьора няколко часа и със сигурност струваше колкото средния месечен доход на един служител. На лебедовата ѝ шия блестеше перлена огърлица, чиято стойност навярно би могла да осигури откриването на втори бутик.

Фил в никакъв случай не бе особено впечатлен от нейната поява.

— Тъкмо предложих на моя стар приятел Ед да прием някъде по една бира. Първите посетители едва ли ще дойдат толкова рано. О, Ед, трябва да ти представя Миринда Флауърс. Тя е бос на този магазин и господарка на всички женски мечти, които виждаш окачени наоколо по закачалките.

Миринда подаде ръка на Едуард. После вдигна поглед към Фил.

— А мога ли да ви представя Фил Сайърс — най-големият плейбой в Сан Франциско и създател на всички художествени произведения, които намериха място по стените ми. Надявам се обаче, че няма да е за дълго.

— Тя, разбира се, участва с дял в продажбата на моите картини — побърза да обясни Фил на приятеля си.

— Разбира се. В края на краищата това не е дом за алкохолици. Впрочем, ако талантът на мистър Сайърс отговаряше дори наполовина на неговия...

— На неговия какво? — поинтересува се ухилено Фил.

— На неговия занаят на разбивач на женски сърца, то мога да съм сигурна, че скоро ще бъде освободена от тези ужасии. А сега тръгвайте, ако ще ходите някъде, но ви моля да се върнете навреме! Публиката иска да види по изключение тази вечер художника, а не мен.

— Въпреки това вие ще бъдете очарованието на вечерта — увери я Едуард, надявайки се, че тя иска да чуе точно това.

Миринда Флауърс хвърли победоносен поглед към Фил, а после ги проследи с очи, докато затвориха входната врата.

Този Едуард Боуи не беше за пренебрегване! Най-вече очите му бяха омаяли Миринда — очи на малко момче. Невинни, сини и същевременно с онзи умен блясък, който издава на моменти детския поглед. Колкото Фил беше нахален и пряк, толкова Ед бе въздържан, но и малко нехаен.

Увлечена в тези мисли, Миринда Флауърс не бе усетила, че някой се приближи до нея.

— Мисис Флауърс?

Беше Анжела Антъни — една от продавачките ѝ и най-добрата придобивка на „Дрийм Вали“. Миринда обаче се беше зарекла да се въздържа от похвали към подчинените си.

— Да, мъничката ми Анжи? — каза тя високомерно. Това бе леко боцване, защото помощничката ѝ бе значително по-висока от нея.

— Има ли още нещо за свършване? — Анжела Антъни я гледаше с прекрасните си големи очи, без да помръдне. За такива очи Миринда би дала половината си състояние.

— Не, Анжи. Доколкото виждам, всичко си е на мястото.

Тя хвърли придирчив поглед към декорираните витрини, към шампанското в сребристите охладители и наредените чаши.

— С останалото ще се заемат сервитьорите от фирмата, които ангажирах. Вие можете да си починете малко — Миринда забеляза яркочервения спортен костюм на Анжела. — Или по-добре използвайте времето си, за да облечете нещо друго! Нали не искате да поздравите най-видното общество на Фриско в този... този... анцуг. В края на краищата, ние сме най-добрият бутик в града и аз ви плащам достатъчно, за да се обличате както подобава на първата продавачка в моя магазин.

„Добре го каза, няма що“ — мислеше си Анжела. Заплатата ѝ стигаше дотолкова, доколкото да свързва двата края в един град като Сан Франциско. Въпреки това очите ѝ гледаха спокойно и хладнокръвно шефката изпод дългите ресници.

— Тогава изчезвам да се преоблека. А ако ви потрябвам, трябва само да извикате, мисис Флауърс.

— Анжела?

— Да, мисис Флауърс?

— Моля ви, наричайте ме тази вечер Миринда!

— Както желаете, мисис Флауърс.

Анжела беше разбрала. Шефката ѝ не желаше тази промяна веднага, а чак когато пристигнат гостите. Пред журналистите, творците и богатшите тя се превръщаше в общителната, приветлива господарка на тази империя от скъпи платове и сръчни продавачки.

Анжела изчезна зад задната врата. Миринда Флауърс въздъхна. Това момиче имаше страхотна фигура дори в безформения си спортен костюм. А как само се спускаха русите ѝ къдрици почти до хълбоците... Добре че мис Антъни не знаеше колко много мъже идваха в „Дрийм Вали“ само заради нея и почти изпразваха магазина за съпругите си. Цяла тълпа от тези клиенти с дебелия портфейли биха зарязали всичко заради Анжи и ако не им липсваше смелост, биха ѝ го признали, но тя не пожела нито един от тях. Младата жена бе възискателна и затова допаднаше на шефката си.

— Изглежда си намерил нова почитателка — каза сериозно Фил и вдигна чашата си с бира.

— За твое добро, Фил — отвърна Ед и насочи своята към тази на приятеля си. — Точно това се опитвам винаги да ти изясня. Имам шансове само при фаталните жени.

— Наздраве! — Фил отпи солидна глътка. — Истинските жени не са така агресивни и умеят да се въздържат.

— Е, да, но се въздържат прекалено силно.

— Може би трябва поне веднъж да се погрижиш за външния си вид. Коженото ти яке изглежда така, сякаш е участвало в калифорнийската треска за злато. Виж, джинсите не биха могли да ти стоят по-добре, но за едно такова отбрано общество са твърде неподходящи. Ризата би могла да бъде в по-жизнерадостни тонове, а и една вратовръзка няма да ти навреди.

Еди погледна отчаяно елегантната риза на приятеля си, украсена с брошка в същия цвят.

— Е, да — каза съкрушен той, — но ти печелиш цяла камара пари повече от мен. Имаш апартамент в Саусалито, изложбата на твоите картини привлича хората, пред дома ти стои спортна кола, шивачът ти отваря вратата, когато те види, че идваш. Да продължавам ли нататък? Накратко казано, ти можеш да задоволиш всяко свое желание. А какво съм аз? Нищо и никакъв художник дизайнер в една фирма за грамофонни плочи. Това, че „Юнлимитед Рекърдс“ е известна на всеки и че музикалните критици сочат за пример плодовете на моя труд, не променя кой знае колко положението ми. Жените сигурно прочитат на челото ми, че нямам пари. Трябва да

съществува все някаква причина, за да ме зарязват при всеки удобен случай.

Фил погледна приятеля си сериозно.

— Не исках да кажа, че ти си виновен, задето си увесил нос. Не му е сега времето и мястото. Това е един празничен ден за мен, затова нека оставим настрана сериозните теми. Поне за известно време. Келнер, още две бири! Кажете защо ми се струва, че откак бях тук за последен път, чашите са се смалили?

— Вие никога не сте бил тук — отвърна без колебание келнерът и посегна към две чисти чаши.

— Колко е прав — въздъхна Фил. — Никога не можеш да заблудиш един келнер. Всъщност трябваше междувременно да съм го разбрал. Стори ми се, че познавам този бар само защото съм виждал вече почти всички типове наоколо. Например онзи хубавец, който убива тук времето си и хвърля крадливи погледи към съблазнителната, леко сръбнала съдържателка на тезгяха. А там отзад е мъжът, който седи тук от вчера вечерта и вече отдавна е пропил петте си долара, така че келнерът ще трябва да го запише в тефтера. Ето я и жената, която няма пукнат грош в чантичката си и се надява някой кавалер да реши паричния ѝ проблем.

— Ти наистина познаваш баровете — подхвърли Ед. — Трябва да е приятно навсякъде да срещаш познати.

— И аз така мисля. Хората веднага биха разпознавали картините ми, ако не бях „от бранша“. Нека втората чаша бъде за успеха ти, стари приятелю.

— Сигурно скоро ще мога да посетя твоя изложба.

Двамата си кимнаха един на друг в полуосветения бар и всеки отпи по глътка.

— Може и да си прав, Фил — призна Едуард. — Като че ли в последно време всичко ми се вижда малко черно. Ще видя как ще се развият нещата и ще обърна внимание дали си имал право относно жените. Понякога наистина сам не разбирам как стигам до такива песимистични настроения.

— А аз разбирам — ухили се Фил, — липсва ти жена. Но внимавай да не се влюбиш. Ти си точно типът, който е в състояние сам да се набие в шамарите. Преди да се озърнеш, и вече ще си оженен. А знаеш какво мисля за това.

Ед въздъхна.

— Ето че отново стигаме до нашия изходен пункт. И тъй като стана дума за жени, какво прави Бети? Ще дойде ли днес?

— За съжаление не!

— А трябваше. Това е толкова важен ден за теб.

Фил Сайърс отметна назад един кичур коса.

— Сигурно щеше да дойде, ако имаше възможност. Но тази вечер тя има концерт в Холивуд. Изпълнява встъпителната програма на Брус Спрингстийн. В последно време почти не я виждам. Не е на някакво голямо турне, но прави записи. Или пък участва в радиопрограми. Всеки път все нещо различно.

— Ти обаче не изглеждаш особено опечален от този факт — светлосините очи на Еди погледнаха Фил с интерес.

— Просто не мога да променя нищо. Пък и има нещо хубаво в това, че няма да се лепи като муха на мед. Така ще имам най-малкото поне време за рисуването, а освен това наоколо бъка от толкова хубави момичета!

— Които само чакат да им свирнеш — Едуард сръга приятеля си, смеейки се.

— Така е, Еди — Фил се загледа в празната си бирена чаша, сякаш търсеше някакъв пропуснат остатък. — Но ти повтарям още веднъж, че харесвам Бети. Освен това и ми липсва. Не можеш да повярваш колко е възбуждащо, когато изведнъж се появи тихомълком и се спусне в обятията ми. За мен би било немислимо да се прибирам всеки ден по едно и също време като някой чиновник. Може би първо ще поставя чантата с документите в ъгъла, преди да целуна по челото любимата си.

— Не бих могъл да си представя твоята личност с папка документи под мишница. Виж, още имаш боя по ръцете си.

Фил констатира с учудване, че приятелят му има право.

— И какво от това? — каза той. — Тя е белег за истинския творец. Така всеки ще забележи, че съм такъв. И освен това, розовото отива прекрасно на вратовръзката ми.

Фил стана и остави една двадесетдоларова банкнота върху таблата.

— А сега тръгвай, защото Флауърс ще ни откъсне главите, ако закъснеем.

2

Два часа по-късно „Дрийм Вали“ беше така препълнена от хора, че келнерите едва успяваха да си пробиват път с подносите. В дъното върху подиум трио изпълняваше барокова музика, а посетителите сновяха край произведенията на Фил Сайърс. Първите картини вече бяха означени с червена точка, което показваше на гостите, че са продадени. Миринда Флауърс имаше всички основания да потрива доволно ръце. Ако някой не се интересуваше от изкуство, може би щеше да си хареса някоя рокля и да се върне, за да я купи. Тя се постара да отвори дума за бутика си, защото тук наистина се беше събрало всичко, което има име и ранг в Сан Франциско.

Докато Миринда Флауърс прехвъркваше от една групичка към друга, за да поздрави всеки поотделно с „Добре дошли!“, а Фил Сайърс бе притиснат от най-прелъстителните жени сред присъстващите, Едуард бе погълнат от разговор с една млада, облечена от горе до долу в черно дама. Роклята ѝ стоеше като зимна ръкавичка и оставаше свободна само половината от шията ѝ. Лицето ѝ беше бяло и сякаш под очите ѝ имаше сенки. Късите ѝ коси бяха сресани право надолу, така че приличаше на някой жиголо от двадесетте години.

— Мъжете не ме интересуват — каза тя с гробовен глас, но погледът ѝ бе устремен към Едуард.

— Жалко, изглежда, това ваше схващане е доста сериозно — отвърна Еди. — Как става така, че понякога човек се чувства толкова ненужен!

Тя не обърна внимание на репликата му, с което още повече засили неловкостта му.

— Това не е модерно, пък и в крайна сметка вече съвсем не е и забавно — обясни особата в черно, а дългият десет сантиметра папагал-обеца, закачен на ухото ѝ, се люлееше насам-натам, сякаш искаше да подкрепи мнението ѝ. — В днешно време е важно да си личност.

Едуард мълчеше.

— Вие също ли сте човек на изкуството? — попита черноробата красавица.

— О, твърде дребна фигура съм — отвърна скромно той.

— Затова обаче пък имате доста внушително телосложение.

— Работя за „Юнлимитед Рекърдс“.

— О, това е някаква провинциална фирма за грамофонни плочи с безнадеждно консервативна музика — подметна дамата. — Рокмузиката е мъртва вече от години, а тази Бети Карлисъл продава единствено тялото си, което едва ли има нещо общо с творческия талант.

— Аз пък харесвам музиката й — призна си простишко Едуард.

— И какво правите там? Да не сте музикант? Имам чувството, че съм ви виждала по телевизията.

— В такъв случай се заблуждавате. Отговарям само за оформлението.

— Имате предвид пъстрите картонени опаковки, които се опитват да придадат нещо, липсващо на истинския продукт? Които заблуждават, че става дума за нещо ценно и необикновено?

— Правя обложки за „Юнлимитед Рекърдс“ — повтори Еди, защото не беше сигурен дали и двамата говорят за едно и също нещо.

— О, колко интересно — възкликна малко прекалено възторжено събеседничката му. — Моля да ме извините, виждам ей там една позната, с която непременно трябва да говоря.

С тези думи дамата моментално изчезна.

„Толкова струвала значи моята страшно интересна професия!“ — мислеше си Едуард с горчивина и обърна на един дъх шампанското си. После усети как една гола, обсипана със златни украшения женска ръка се мушна под неговата.

— Здравей, Еди. Мъж като вас да е сам! Все още стават чудеса.

Беше Миринда Флауърс.

— Вече не — поправи я Едуард.

— Какво щях да ви питам... — тя го потупа с пръст по ризата. — Впрочем и вие ли рисувате?

— Досега само за „Юнлимитед Рекърдс“ — отвърна той.

Миринда го погледна въпросително.

— Че какво толкова рисувате за една фирма за грамофонни плочи?

— Обложки! И съм се отдал изцяло само на „Рекърдс“.

— А вкъщи? — полюбопитства Миринда, при което го дари с един от прелъстителните си погледи. — Не се ли занимавате и с живопис?

— За съжаление вкъщи много рядко рисувам.

— Щом някога картините ви позволят да направите изложба, ще ви се разсърдя, ако не ми се обадите. Вероятно бихме могли да я организираме в „Дрийм Вали“. В крайна сметка, приятелите на Фил са и мои приятели, пък и винаги съм имала слабост към младите таланти.

— Благодаря за предложението, Миринда.

— За мен беше удоволствие. За съжаление сега трябва да се погрижа и за останалите гости. Може би ще продължим разговора си някой друг път.

И преди Едуард да успее да каже нещо, тя вече се бе изгубила сред тълпата. Той чу, че някой го вика по име. Беше Фил, който за малко се бе освободил от женското си обкръжение.

— Забавляваш ли се, приятелю?

— Напрягам се с все сила.

— Това не звучи особено въодушевено. Ако не се чувстваш добре, причината може да е само у теб. Текат реки от шампанско, музиката е приятна, жените са най-хубавите, които можеш да срещнеш в цял Фриско. А да не говорим за присъствието на моите картини...

Той махна още веднъж на Едуард, след което кръгът от почитателки отново се затвори около него.

Еди въздъхна и реши да се посвети на картините на Фил. До момента все още не бе намерил време да им хвърли по един поглед.

Но и този път Ед нямаше шанса да стигне до същността на изложбата...

Погледът му се спря на първата картина на стената до музикантите, когато бе привлечен от същество, стоящо пред нея. Съществото бе високо най-малко 180 см — женствено и с най-красивия гръб, който Едуард бе виждал. Руси къдрици се разпиляваха свободно по раменете му и стигаха до широк стегнат колан. Това светло, пишно великолепие бе украсено само с една бяла роза, която съответстваше на цвета на роклята. А каква рокля само! Горната ѝ част беше без презрамки и откриваше половината от гръба. Голям брой пайети отразяваха светлината във всички цветове на дъгата. За долната

част пък, противно на горната, бе използван доста повече плат, който стигаше почти до земята и позволяваше само да се видят обувките с високите токчета.

„Една жена с характер, която осъзнава достойнствата си и въпреки ръста си не иска да се откаже от токчетата! — помисли си Ед. — И със сигурност е богата, защото рокли като тази съвсем не никнат по дърветата. Всичко по нея подчертава безупречната ѝ фигура!“

Едуард просто бе зашеметен от това видение.

Младата дама стоеше пред картина, на която се виждаха през витрината на някакъв бар един самотен клиент и изморен на вид келнер. Улицата пред бара беше пуста, а светлината на оскъдното улично осветление се отразяваше матово от локвите. Картината изобразяваше по своеобразен начин абстрактни понятия като самота и меланхолия.

Ед пристъпи към дамата в бяло.

— И вие ли се чувствате понякога така?

Анжела Антъни бе откъсната от мислите си, които действително бяха в унисон с настроението от картината. Неочакваните думи сякаш си проправиха път директно към сърцето ѝ, което започна да бие учестено. Тя не си спомняше да е чувала някога толкова приятен глас. Бавно обърна глава към Едуард и от устните ѝ се откъсна едно тихо „Да“.

Изумен, Ед се запита къде ли изчезна светът така изведнъж. Стоеше като погълнат от земетресение — музиката беше замлъкнала, а той сякаш забрави какво бе казал току-що. Всичко, което съществуваше, бяха тези големи, бистри, зелени очи, които го гледаха така, като че ли току-що бе оповестил, че следващият трус ще бъде след 5 минути.

С голямо усилие можа да се откъсне от омаята им. А лицето! То беше лице на гръцка статуя, лице на богиня! В момента то бе неподвижно като тези на манекените по витрините. Нещо подсказваше на Ед, че трябва да гледа другаде, ако иска отново да се върне на земята и да си спомни какво бе казал преди малко. Погледът му пробяга по-надолу, но това само усложни нещата. Той зърна чифт стегнати, закръглени гърди, от които фината рокля скриваше съвсем малка част. А пайетите по извивките ѝ хвърляха искри така, че можеха

да побъркат всеки. Тогава Едуард се опомни. Ставаше дума за картината.

— Често се чувствам точно като онзи мъж на картината — самотен и изоставен от всички.

— Не — отвърна дамата замечтано.

Той я погледна в очите и не я разбра.

— Дори когато около мен гъмжи от хора, се чувствам самотен.

— Не — повтори младата дама.

— Не? — попита объркано Едуард.

— Не — подчерта тя, защото не можеше да си представи как един толкова привлекателен мъж може да се чувства самотен. Той сигурно въртеше на всеки пръст от ръката си по една жена, а сега се забавляваше с нея, защото кутрето му беше свободно. Но нима можеше да му го каже? — Ами... всъщност... да — поправи се Анжи.

Ед прокара ръка по русата си коса. Възможно ли бе тази жена да му въздейства така силно?

— Разбирате ли какво искам да кажа?

— Да — промълви тя, но лицето ѝ изразяваше точно обратното.

Съвсем не бе чудно защото в главата ѝ се блъскаха куп мисли. „Това ли е той? — питаше се Анжела. — Това ли е големият Дон Жуан, за когото се носеха легенди, който беше толкова разнолик, който познаваше изкуството на любовта по-добре от всеки друг?“ Въпросът оставаше без отговор, защото тя никога не бе попадала в подобна ситуация. Сякаш беше онемяла. Нещо притискаше сърцето ѝ, но това „нещо“ трябва да беше от памук, защото колкото и да бе странно, не усещаше никаква болка.

Анжела видя как устата на младия мъж, чиито пълни устни веднага би целунала с най-голямо удоволствие, се размърда.

„Кажки поне думичка! — заповядваше си тя. — Ако сега не проговориш, ще се провалиш!“

И Едуард се тревожеше за по-нататъшния ход на разговора им. Веднъж да срещне жената, която го влудява, и да развали всичко! Трябваше да се приближи по-предпазливо към нея. Той се страхуваше, че вече я беше отблъснал завинаги.

Анжела намери изход от положението. Колко много жени са се спасявали с брътвежи, когато са били несигурни и объркани.

— Моля да ме извините! Държа се невъзможно! Бях потънала в мисли, защото тази картина наистина силно ме привлича. Мислех, че виждам в нея себе си, въпреки че тук е изобразен мъж. Нима жените не могат да се чувстват самотни!

Същите мисли, които Анжела не може да изрази гласно, Едуард изрече като комплимент.

— Невъзможно! — възкликна той. — Една жена като вас да се чувства самотна? Би трябвало мъжете да тичат след вас на тълпи и да не ви оставят на спокойствие нито минута.

— Натрапчивите мъже, които познавам, почти без изключение са повърхностни. Онези, с които се срещам на работното си място, разполагат в повечето случаи с много пари и си мислят, че с тях могат да купят всичко.

— Срещате се с мъже само професионално? — попита Едуард учудено и в същото време малко обезсърчено.

Анжела кимна.

— Така е. Когато се върна от работа, обикновено е твърде късно и съм толкова изморена, че след една бърза вечеря падам моментално в леглото. В края на седмицата трябва да се позанимая и с домакинството — тя се разсмя, разкривайки наниз бели зъби. — Нали виждате, нямам почти никакво време да се огледам за някой мъж, пък и в крайна сметка човек не се влюбва ей така — на секундата.

— Не съм съвсем убеден — отвърна Едуард замечтано. — Порано и аз мислех така, но току-що научих и нещо друго.

Анжи инстинктивно разбра какво имаше предвид. Нима беше възможно и той да се е влюбил в нея? Не, по-скоро беше само един плейбой, комуто това се случваше всеки ден!

— Може и да сте прав — вметна тя. — Значи мислите, че любовта от пръв поглед си остава в кръга на възможното. Това, което исках да кажа, е, че е необходимо известно време, докато намериш човека, на когото можеш наистина да се довериш. За съжаление аз не разполагам с такова.

Едуард ѝ подаде ръка.

— Впрочем аз съм Едуард Боуи. И сериозно ще ви се разсърдя, ако не ме наричате Еди — той се усмихна лукаво. — И ако не звучи прекалено делово, ще добавя — мъжът на вашето доверие.

Анжела пое ръката му и усети силата на натиска ѝ. Пръстите ѝ бяха нежни, кожата мека и поддържана. Тя я задържа дълго, за да се наслади на приятното усещане от докосването. Вътрешната повърхност на нейните пръсти започна да пулсира.

— Анжела Антъни.

— Това име ви подхожда.

Анжела отметна косите от лицето си, смеейки се.

— Внимание, Еди, имам и второ. Родителите ми сметнали, че Анжела^[1] звучи твърде мило за едно ревящо с цяло гърло бебе. Затова ми лепнали и прозвището Рейвън^[2].

— Сигурно за благозвучие.

— Не бих казала. И двете подхождат. Понякога съм кротка, мила и изпълнявам всяка поръчка, която ми се възложи. Всичко за благо на обкръжението ми. Но после нерядко идва моментът, когато отсичам и не искам да имам нищо общо с доброто държане. Тогава край на послушанието. Защото, когато трае по-дълго, става ужасно скучно. И на сцената се втурва моята тъмна страна. Предупреждавам ви, Еди! Бъдете предпазлив! — смигна му тя.

— Ще ви галя с перце, Анжела.

— О, това не е нужно — отбеляза тя. — Всъщност какво ви води насам? И вие ли сте художник?

В ъгълчетата на очите му се появиха бръчици. Пак ли този проклет въпрос! Наистина нямаше настроение да се представя за гений, но и в никакъв случай не биваше да позволи тази божествена жена да възкликне: „О, колко интересно!“ — и да си потърси друга компания. Трябваше да намери някакъв начин, за да я задържи при себе си.

— От време на време — отвърна уклончиво той.

— Искате да кажете през свободното си време?

— Точно така.

— А какво правите през деня?

— Работя в „Юнлимитед Рекърдс“.

За най-голямо съжаление на Едуард това не задоволи Анжела.

— И с какво се занимавате там?

Ако сега не кажеше, че цялото предприятие му принадлежи, веднага щеше да последва моментът на раздялата.

— Аз съм главният бос — отвърна толкова спокойно, сякаш още от бебешката люлка бе свикнал с директорския пост. И веднага се запита какво бе надробил. „Дано само да е за добро!“ — помисли си.

— О, колко интересно! — отбеляза Анжела.

Едуард стисна юмруци. „Ей сега тя ще се сбогува и ще изчезне.“
Затова побърза да добави с един снизходителен жест:

— Доста силно казано. Работата не е кой знае колко поинтересна от тази на един... например... на един график.

— Напротив — отвърна Анжи замечтано. — Да си заобиколен постоянно от всички звезди. Почти ви завиждам. Трябва да знаете, че съм голяма почитателка на Бети Карлисъл. Имам всички нейни плочи. Просто ѝ се възхищавам! Но работата на вашия художник дизайнер не струва — истинска скука.

Едуард се ококори смаяно.

— Как ви хрумна това, Анжела?

— Намирам, че илюстрациите му са ужасни. Колкото обичам музиката на Бети, толкова мразя външното оформление на плочите ѝ. Какви са тези мацаници? На последната плоча лицето ѝ изглеждаше триъгълно, а групата ѝ приличаше на орда малки чудовища!

— Работата на нашия графичен дизайнер често се сочи за образец от музикалните критици — запротестира Едуард. — Намирам, че той наистина си я върши добре!

— Забележително е, че като шеф защитавате така подчинените си — Анжела му се усмихна. — Аз обаче на ваше място бих предпочела да ангажирам някой фотограф. Не мога да си представя, че при вида на един триъгълник, лишен от уши и нос, ще трепне поне едно сърце от кръга на почитателите.

Едуард, който се бе почувствал малко неловко, реши да смени темата възможно най-бързо.

— Щом обичате Бети Карлисъл, мога да ви осигуря най-новия ѝ диск.

— О, много бих се радвала, Еди.

— Считайте, че е уредено — обеща той. — А вие, Анжела, с какво изкарвате хляба си?

За пръв път, откакто разговаряха, тя сведе очи. Какво трябваше да отговори на този млад, привлекателен продуцент на грамофонни

плочи? Продавачка?! Нямахте ли да го разочарова? Него, чието всекидневно обкръжение се състоеше от звезди като Бети Карлисъл?

— Отгатнете — каза тя, за да спечели време.

Едуард се замисли.

— Хм... — измънка той и още веднъж я огледа от главата до петите. — Навярно се занимавате с мода.

— Правилно — Анжела кимна. — Но как отгатнахте? Не знаех, че това ми е изписано на челото.

— Роклята ви — отвърна Ед. — Тя е една от най-красивите, които съм виждал някога. И ви стои така перфектно! Не ще и дума. И тъй като не минавам със затворени очи край витрините на града, мога да ви уверя, че в цяла Калифорния едва ли ще се намери втора като тази!

— Еди, вие сте ласкател! Благодаря за комплимента! Сама си я скроих.

— Вие сте моден дизайнер — предположи той.

„Добре звучи“ — реши Анжела. Пък и не беше съвсем лъжа. Нима доказателството не бе върху тялото ѝ? Така че кимна утвърдително.

— Вече в собствен магазин — увери го тя. Това също не бе далеч от истината. Нали в крайна сметка познаваше всички в „Дрийм Вали“ по име?

— Намирам, че моделите ви са поразителни!

— Вярвам ви, току-що го доказахте.

От време на време Миринда Флауърс пускаше серия от някой неин проект, финансирайки го лично, и Анжела бе готова да ѝ падне на колене в знак на благодарност.

Анжи се извини на Едуард и изчезна да понапудри носа си. През последните минути той непрекъснато обмисляше как да продължи вечерта. Изключено бе да покани Анжи в малкия си апартамент. Веднага щеше да ѝ стане ясно, че това не е дом на продуцент на грамофонни плочи. „Може би Фил беше спасението. В края на краищата за какво беше приятел“? Ед се озърна и го откри на едно стъпало да си шушука потайно с една красавица, която хвърляше горещи погледи. Не му оставаше нищо друго, освен да прекъсне разговора им.

— Фил, може ли да поговорим на четири очи? — попита той, след като се приближи.

— Но, разбира се — отвърна художникът и се извини на новата си позната. — Какво не е наред, приятелю?

— Фил, трябва непременно да ми заемеш ключа от апартамента си за тази нощ! Иначе ще си навлека големи неприятности.

Приятелят му почти веднага схвана каква е работата.

— Бялата лейди! — цъфна в усмивка. — Поздравявам те, Еди! Наистина си струва да се прегреши с нея. Разбира се, че ще ти дам ключа.

— А ти къде ще нощуваш? — Едуард го погледна виновно.

Фил посочи с глава новата си позната.

— Тя настоява да ми покаже творческите си излияния. Ще се възползвам от предложението ѝ и ще прегледам картините ѝ. Както виждаш, късметът е на твоя страна. Но защо точно в моя апартамент? Не ти ли стига вече твоят?

Но Ед изобщо не чу последните му думи — грабна връзката ключове от ръката му и побърза да пресрещне Анжела, която тъкмо се връщаше.

Фил въздъхна. Беше късно да го догонва. Дано да се ориентира в Саусалито — бе идвал само един-единствен път в новото му жилище. Вероятно Ед не бе помислил и как ще влезе. Фил се попипа за ключовете на колата си. Предпочете да ги задържи, защото видът на Ед в никакъв случай не бе на трезвеник. След малко Анжела изтича при шефката си и Фил намери сгоден случай да пъхне на приятеля си няколко долара. Едуард го гледаше, преизпълнен с благодарност, и го увери шепнешком, че ще му ги върне колкото се може по-скоро.

Миринда Флауърс поглеждаше с недоумение ту Анжела, ту Ед, който беше хванал новата си позната под ръка.

— Ако няма с какво повече да ви помогна, бих си тръгнала, Миринда.

Анжела облече палтото си с помощта на Ед. Шефката ѝ я изгледа студено, след като се убеди, че нито един гост не се намира в непосредствена близост до тях.

— Мисис Флауърс — поправи тя продавачката си.

Очите на Анжела засвяткаха предизвикателно.

— В такъв случай тръгвам, Миринда — натърти тя. — Желая ви приятен уикенд, Миринда.

Ед подаде ръка на съдържателката на „Дрийм Вали“, с което тутакси предизвика една чаровна усмивка на лицето ѝ.

— Гуд бай, Еди. И не забравяйте споразумението ни!

— За какво споразумение говори? — попита Анжела, когато двамата застанаха пред входа на някогашната консервна фабрика.

Ед сви рамене.

— Нямам представа. За нищичко не съм се споразумявал с нея.

Анжела се загърна с палтото си, потръпвайки от студения вятър, който духаше откъм залива.

— Миринда може да бъде много странна. Понякога се питам защо жертвам толкова много от времето си за нея.

Ед я хвана под ръка.

— А какво ще правим с прекъснатата вечеря? — попита той възторжено. — Не бих искал да ви пусна така бързо, след като едва се запознаваме.

Анжела хвърли поглед на ръчния си часовник.

— Нима петте часа ви се сториха толкова кратки! — възкликна тя. — Все пак предполагам, че ще ме закарате вкъщи?

— Имам по-добра идея. Какво ще кажете за Саусалито? Чувствам се толкова бодър, че бих могъл да изкоренявам дървета, а на вашата домакинска работа няма да ѝ поникнат крака, та да избяга. Във всеки случай, желая най-горещо да изпием с вас по още една чашка.

— Саусалито!? — Анжела недоумяваше. — Да изтръгвате дървета?

— Имам там малък апартамент.

Едуард я погледна невинно с небесносините си очи. И преди Анжела да схване какво прави, вече се бе съгласила.

— Още никога не съм била в Саусалито — рече тя замечтано. — Въпреки че отдавна живея във Фриско. Саусалито! Дори от самото име лъха мирис на свежи портокали и ябълкови дървета.

— Саусалито не е нищо друго, освен края на света — вметна Едуард. — Освен ако вие не го удостоите с присъствието си.

— Добре — съгласи се Анжела. — Но само по една чашка.

— Само по една — увери я Едуард.

Но и двамата знаеха, че няма да е така.

-
- [1] Анжела (англ.) — ангел, бял ангел; кротък — (прен.). — Б.р. ↑
- [2] Рейвън (англ.) — черна граблива птица; конфликтна личност — (прен.). — Б.р. ↑

3

Таксито се движеше покрай парадния площад.

— Еди — обади се Анжела. — Още нещо трябва да знаете. Дори и да ме мислите за такава, аз не съм от онези жени, които тръгват с първия привлекателен мъж. Никога досега не съм го правила. Може би причината е в това, че не съм съвсем трезва.

И за да подчертае думите си, тя се отдръпна от него. Едуард задържа ръката ѝ, която беше хванал здраво.

— А аз не съм от мъжете, които всеки ден канят жени в апартамента си. Вие сте изключение. Нямам намерение да ви пусна веднага, след като се запознахме така необикновено. И освен това, става дума само за една чашка.

— Да, разбира се — Анжи кимна утвърдително. — С това значи изяснихме позициите си.

„Чаша какво?“ — питаше се Едуард. Не му оставаше друго, освен да се остави да бъде изненадан от съдържанието на барчето в апартамента на Фил. Затова той не даде повече обещания на Анжела.

Сега двамата мълчаха и мислеха за това, че след няколко минути ще бъдат съвсем сами и несмущавани. Ту се споглеждаха, ту устремяваха поглед навън през прозореца. Колата пое по дългия път над Голдън Гейт Бридж. Потънаха в един тунел, така че не можеха да видят ни Алкатраз от едната страна, ни светлините на Сан Франциско от другата. Скоро обаче мъглата се разсея, преминаха моста и Саусалито — интелектуалното предградие на Фриско, блесна на един хълм пред тях. Таксито спря пред къщата, в която беше апартаментът на Фил. Охраната, която патрулираше пред сградата, ги наблюдаваше внимателно. Едва когато Едуард отключи входната врата, недоверието им изчезна. Анжела не можеше да откъсне поглед от осветените градини.

— Нали ви казах, че Саусалито не е нещо особено — отбеляза Ед възможно най-равнодушно. — Елате, отгоре се открива малко по-красива панорама.

Качиха се в асансьора и той натисна най-горното копче. Анжела не забеляза как Едуард търси доста дълго ключа за осветлението, защото, когато най-сетне блесна светлината, пред изумените ѝ очи се разкриха мраморните плочки по пода и дървената облицовка на коридора. По тази причина ѝ убягна и как Ед безпомощно дърпаше яката на ризата си. В момента той не желаше нищо по-силно от това да се отърси от действието на алкохола, защото усети, че се приближава един проблем, който лесно можеше да добие големи размери. По коридора се откриваха врати, които водеха най-малко към три апартамента, а на нито една от тях не се виждаше табела с име. Ед извади връзката ключове от коженото си яке и посочи панорамния прозорец.

— Оттам се открива прекрасна гледка към залива — тайно се надяваше, че е на прав път с това предположение.

Анжела се възползва от поканата му и прекоси коридора. Това даде на Ед достатъчно време да се заеме с първата врата. Опитите му да я отвори не преминаха съвсем безшумно. И не беше чудно, че вратата наистина се отвори. Показа се една много руса жена в хавлия от сатен. Изглеждаше доста пийнала.

— Здравей, сладурче — поздрави тя смаяния Едуард, сякаш се познаваха от години.

— Здравейте — отвърна той. — Моля да ме извините, трябва да съм сбъркал вратата.

Дамата примигна.

— О, не, съвсем не си сбъркал. Не ми разигравай театър, а влизай вътре!

Явно пийналата жена все още не бе забелязала Анжела. Тя обаче чу диалога и се приближи любопитно.

Едуард хвърли един поглед зад раменете на непознатата, за да се увери, че това не е жилището на Фил.

— Няма страшно! — успокояваше го блондинката. — Сама съм. Какво се чудиш още? Не се плаши де, не хапя!

— Убеден съм в това, мадам — заекваше Ед. — Искях да вляза в съседния апартамент.

Едва сега събеседничката му видя Анжела, на чието чело, за ужас на Еди, се бе появила дълбока бръчка, която не предвещаваше нищо добро.

— Жалко! — печално измърмори блондинката. — Може би някой друг път!

Ед се отправи към втората врата, без да продума и опита късмета си. Когато тя се отвори при втория натиск, той с облекчение въздъхна и се обърна към Анжела с гостоприемен жест.

— Влизайте бързо, достатъчно мръзнахме! Сега ще запаля хубаво огънче в камината — от първото му посещение бе останал един смътен спомен за наличието на такава.

Анжела пристъпи навътре, но изразът на лицето ѝ не се беше променил.

— Имате забележителни познати!

— Съседи! — той сви рамене, сякаш тази дума обясняваше всичко.

— Това ли наричате чисто съседски отношения? — попита Анжела недоверчиво. — Изглеждаше така, сякаш доста често ѝ падате в плен по хавлия.

— В действителност само изглеждаше така — отвърна Ед и нервно прокара ръка през косата си. — Когато си врата до врата с някого, трябва да се стремиш към по-свободни отношения. Поне тук, в Саусалито, това е нещо обикновено.

— Врата до врата... — промърмори Анжела. Тя мислеше със съжаление, че предположението ѝ Ед да е някой плейбой, не я е излъгало.

Той свали палтото ѝ.

— Настанете се в креслото. Аз ще се погрижа за останалото — Ед посочи камината. Имаше вид на човек, преминал през най-големи препятствия. Бяха пристигнали успешно в жилището на Фил и вече нямаше изгледи съдбата да му поднесе други неприятности.

Анжела поиска първо да разгледа апартамента. Докато тя минаваше от стая в стая и се възхищаваше от великолепието на стаите и супермодерното обзавеждане, погледът ѝ падна върху една картина на Бети, която изобразяваше звездата гола до кръста и с прелъстителна усмивка.

Едуард тъкмо си мислеше, че неговото малко, обзаведено с антични предмети жилище в никакъв случай не би ѝ харесало, когато схвана накъде е устремен погледът ѝ.

— Портретът на Бети Карлисъл — викна той на Анжела, сякаш това пояснение обясняваше всичко.

— О, наистина ли? — иронизира Анжела. — В този костюм изобщо не я познах. Тялото ѝ съвсем не е било триъгълно. Я виж ти, изглежда, художникът е искал да запази най-добрите ѝ форми за себе си, докато залъгва почитателите ѝ с карикатури.

— Подарък ми е от нея — рече Ед с леко треперещ глас. Той с ужас си мислеше какви ли изненади криеше още домът на Фил. — Тя се надяваше, че в това свободно изображение ще ме наведе на някои мисли.

— Но вие, разбира се, сте останал непоклатим — отбеляза Анжела подигравателно.

— Разбира се — отвърна Едуард, сякаш това беше най-обикновеното нещо на света.

— Така и предполагам.

Тя се разположи в едно голямо кресло пред камината. „Жалко — каза си. — Отново попаднах на мъж, на когото ни най-малко не му липсват приключения.“

Ед се озова пред нещо, което би трябвало да е барчето, но освен чаши не се виждаше нищо за пиене.

— Изглежда, че от последното парти не е останало нищо, а прислужницата не се е сетила да попълни запасите — обърна се той към гостенката си. — Ще надникна в хладилника.

Последният се оказа добре напълнен, но само с бирени кутии. Проклинайки тихо, Ед си спомни за предпочитанието на приятеля си.

— Може ли бира?

— Тя май е най-подходяща — отвърна Анжела. — За днес се наситих на сладко шампанско.

Най-после едно нещо в полза на Ед. Напълни две чаши и се върна в хола.

— За златни дни и пурпурни нощи! — вдигна наздравица той.

— Наздраве за това — съгласи се Анжи, а погледът ѝ не се откъсваше от портрета на Бети.

Чашите им звъннаха.

— Е, сега ще стъкна и огъня — рече Едуард престорено бодро. Внимателно се огледа за цепеници. — Все някъде трябва да има някоя и друга тресчица — усмихна се той на Анжела, докато наум се питаше

какво ще прави, ако не намери дърва. Наблизо не се виждаше нищо подобно. — Ще се огледам да намеря друго.

Започна да претърсва жилището за нещо запалимо, но без особен успех. Погледна към стълбата, която водеше към ателието на Фил. Там може би щеше да се намери нещо...

— Накъде води тази стълба? — попита Анжела, която бе проследила погледа му.

— Към няколко помещения, натъпкани с вехтории — отвърна Ед възможно най-пренебрежително. — Ще потърся в кухнята. Тя е последната ми надежда.

След като преобърна безуспешно и нея, сърцето му започна лудо да бие. Само да не беше започвал с тази лъжа! Би жертвал коженото си яке, ако това можеше да предотврати нещо. А само той знаеше колко държеше на старата си дреха.

Вдигайки рамене, Едуард се върна при Анжела.

— Нищо — измърмори той. Тогава се втренчи безмълвно в картината, която се откри пред него: гостенката му седеше отпусната в удобния фотьойл, пушеше цигара и замислено гледаше огъня, който гореше в камината. — Как... какво? — успя най-сетне да каже на пресекулки Ед.

Анжела обърна глава към него.

— Струваше ми само едно щракване със запалката.

Едуард се усмихна насила.

— О, вярно. Съвсем бях забравил, че тази камина гори с газ.

— Наистина ли сте такъв забраванко, или само си правите шеги? — попита Анжела, а прозрачно зелените ѝ очи така го фиксираха, че го объркаха още повече.

Той се хвана за челото.

— Стресът! — извика патетично. Би се спасил само ако обърнеше нещата в комична светлина. — Стресът е виновен за това. Никой не може да си представи колко усилено работя. Ден и нощ!

— Напротив. Аз си представям — увери го Анжела съчувствено. — Съседките могат да действат много изтощаващо.

Едуард се престори, че не е чул тази забележка и се огледа за стереоуредбата. Музиката беше единственото нещо, което им липсваше. Той попрехвърли тънката редица от албуми. „Когато вятърът се променя“ на Бети Карлисъл щеше да е много подходяща —

съдържаше няколко бавни парчета. А и щом Анжела я харесваше, толкова по-добре.

Гостенката му го наблюдаваше. „Има нещо забележително в този мъж! — мислеше си тя. — Държи се като тийнейджър на първата си среща.“ Може би все пак не е „страстният Дон Жуан“, за какъвто го мислеше допреди няколко минути. Ще трябва да изчака и да види какво ли още щеше да ѝ се случи тази нощ.

През това време нервният „домакин“ успя да установи, че приятелят му, изглежда, предпочиташе авангарден джаз. Това беше музикален стил, от който косата му настръхваше и който със сигурност не беше най-подходящ за няколко тихи, задушевени часа насаме с някого. Не откри албум на Бети — нещо учудващо, защото двамата от години бяха приятели.

— С удоволствие бих слушала „Когато вятърът се променя“ — каза Анжела като капак на всичко. Пламъкът в камината хвърляше върху лицето ѝ огненочервен отблясък.

Не му оставаше друго, освен да се прибегне до поредната лъжа.

— Приятели! — измърмори Ед. — Заемаш им колекцията си, а те не се сецат да ти върнат и един запис. Фил трябва вече от три седмици да държи албума на Бети.

— Бедният продуцент на грамофонни плочи! — Анжела го погледна подигравателно. — Да не притежаваш дори собствената си продукция!

— Всичко, което мога да ви предложа, е джаз!

— Не, не е необходимо — отвърна тя. После посочи китарата на стената. — Как стоят нещата с това? Сигурно не е окачена само за украшение?

— Напротив — заекна Ед, мислейки за незначителните си умения.

— Е, хайде, не ме будалкайте — Анжи се опита да му вдъхне смелост. — Все нещо трябва да можете да изсвирите — после добави подчертано: — Като продуцент на грамофонни плочи!

— Но поне от пет години не съм хващал китара — запротестира той. — Това е самата истина!

А мислено добави: „С изключение на един път.“

Анжела не отстъпи и най-сетне Ед свали инструмента от стената. Спомни си няколко простички лесни песни, които беше свирил и пял

като младеж. Започна с група „Америка“, последва „Ако тръгнеш за Сан Франциско“ на Скот Маккензи и се спря на „Пуф“ — „Вълшебния дракон“.

Анжела беше събула обувките си и бе протегнала краката си към огъня. Очите ѝ бяха затворени, помръдваше само когато дръпваше от цигарата си. Тя си мислеше какво ли щеше да стане, ако Едуард остави китарата и я целуне. И не щеш ли, в следващия момент го чу да окача инструмента на стената, а после... после усети нещо с кадифена мекота да докосва устните ѝ.

Анжела бавно отвори очи и видя лицето му пред себе си.

— Какво беше това? — попита объркано тя, но тонът ѝ му сигнализира, че в никакъв случай не се сърдеше.

— „Пуф“ — „Вълшебния дракон“ — промълви той до ухото ѝ.

Тя почувства как дъхът му се разля по най-чувствителната част на шията ѝ.

— Тогава предупредете този Пуф, че е много дързък — каза Анжела. — Веднага се възползвате от беззащитността на една жена...

Едуард потърка смутено врата си.

— Съжалявам, Анжела! Не можех иначе. Нещо ме обзе и ме тласна към вас.

„Колко е сладък така!“ — забеляза тя.

— Тъй, тъй! — закани му се Анжи с пръст. — Оня стар, но изпитан номер — винаги да хвърляме вината върху някой друг — после затвори очи. — Еди, кажете на вашия предан приятел, че бих желала още една такава „драконска“ целувка.

— Готово! — гласът му за пръв път, откак бяха прекрачили прага на жилището, не трепна.

Анжела отново почувства устните му, усети наболата му брада върху кожата си.

— Нямам нищо против, ако блъвнеш и малко огън — промълви тя и отвори устни.

Езикът му се плъзна навътре в устата ѝ и срещна нейния. Анжела обви ръце около врата му и притисна главата му към себе си. Пръстите ѝ прорязваха като гребен косата му.

Ед беше седнал на облегалката на нейния фотьойл и се бе навел към нея. „Аз съм щастливец!“ — триумфираше вътрешно той. След всичките трудности през последните минути не очакваше нищо друго,

освен тази божествена жена да си тръгне. Тя не само че не го стори, но и го целуваше с такава страст и всеотдайност, каквато никога не бе предполагал, че съществува.

— Прекрасно беше! — прошепна Анжела, когато Ед се смъкна в краката ѝ на килима от китайска коприна. Взе ръката ѝ и вдигна очи към нея. — Искаш ли още?

— Разбира се — кимна бързо тя. — Надявам се, че имаш солиден запас от тези драконски целувки. Аз съм ненаситна, да го знаеш!

Той целуна ръцете ѝ, после всеки пръст поотделно.

— Знаеш ли, че през цялата вечер копнеех за това? Да те целувам, без да спирам!

— Не, нямах представа — искрящите ѝ очи и усмивката на устните ѝ обаче издаваха обратното. — Мислех, че ставаше дума само за по една чашка. После пък ме обзе подозрението, че си решил цяла нощ да си правиш странни шегички с мен.

„По-добре да я целуна отново като потвърждение на думите ѝ“ — каза си Ед и веднага премина в настъпление. Анжела отвори с готовност устни, за да поеме езика му. Ръцете му притиснаха раменете ѝ. Тогава тя усети как пръстите му се плъзгат между финия плат и плътта ѝ, за да стигнат и погаят предпазливо гърдите ѝ.

Едуард почувства, че зърната им се втвърдиха в дланта му. „Харесва ѝ“ — помисли. Значи можеше да следва желанията си без угризения на съвестта. Внимателно смъкна горната част на роклята ѝ, обсипа с милувки гърдите ѝ, целуна устните ѝ. Тялото ѝ тръпнеше под пръстите му.

— Анжи — прошепна Ед, вдигайки глава към лицето ѝ, без да спира да гали нежната ѝ плът. — Желая те! Сега! И ако трябва да чакам дори минутка, наистина ще изригна огън!

Клепачите на Анжела се надигнаха и изпод дългите копринени мигли блеснаха очите ѝ, в които се отразяваше огънят от камината.

— Аз също те желая, Еди. Но се опасявам, че ще трябва да ми помогнеш при роклята.

Въпреки че Ед беше напрегнат като струна, която всеки миг ще се скъса, той ѝ помогна внимателно да съблече бялата рокля. После коленичи отново пред нея и ръцете му обсипаха с милувки цялото ѝ тяло, чието единствено покривало бяха бикините. Анжела беше

седнала и леко разтвори крака, за да може да го привлече още по-близо към себе си. Чувстваше възбудата му през дрехите.

— Ако ти си Пуф — промълви тя, хапейки леко врата му, — коя, в името на всички добри духове, съм аз? Малкият приятел на Пуф — Джеки Пейпър ли? — засмя се лукаво Анжела.

— Може — отвърна Ед на намека ѝ за детската песничка. — Никой никога не ги е виждал двамата разделени.

— Бих искала това да важи и за нас — прошепна Анжела тихо, така тихо, че той едва я чу.

— Че какво ни пречи — рече Ед, но в същото време си спомни, че това не бе вярно и че доста неща пречеха на връзката им. Например неговите лъжи. Докога можеше да разчита на тях? Кога ли жената, чието пленително тяло галеше, ще се отвърне с ужас от него, узнавайки истината?

Значи си струваше да оползотвори поне малкото време, с което разполагаше.

Едуард се съблече. Отначало се боеше, че ще бъде доста студено в тази есенна нощ, но огънят от камината стопли телата им. Или може би беше нещо друго? Например възбудата и неутолимото им желание да бъдат заедно, да са щастливи...

Свали бикините ѝ и сведе глава върху тъмната мамеща коприна на скута ѝ, докато ръцете му галеха бедрата ѝ. Анжела се облегна назад, за да се наслади на нежността му. Изпълнена с желание, тя гледаше едрия, страстен мъж, който се бе сгушил между краката ѝ и изглеждаше някак си сдържан и плах — чиито милувки бяха нежни и същевременно настоятелни...

Едуард запътешества с устни по цялото ѝ тяло и то откликна с готовност. Изведнъж Анжела усети, че пулсиращата му от възбуда мъжественост проникна дълбоко в нея. Тя притисна Ед към себе си и влезе в ритъма на таза му. Това, което бе започнало нежно, бавно започна да се изкачва към екстаза. Анжела ухапа устни, за да не изкрещи от възторг. С едната си ръка Ед галеше косите ѝ, които се разпиляваха по облегалката на фотьойла, а с другата бе обгърнал гърдата ѝ.

— Прекрасно е! — стенеше тя, докато гласът ѝ съвсем заглъхна в сладна нега. Ръцете ѝ обвиваха врата му, езикът ѝ си играеше лудо и страстно с неговия...

Върхът обхвана и двамата със сила, която бе почти болезнена. Те се прегърнаха плътно, сякаш не искаха никога да се пуснат. Телата им бяха горещи и влажни.

— Беше прекрасно! — изстена Анжела още веднъж.

Ед видя в очите ѝ щастие и задоволство. Лъжите му все пак бяха възнаградени. Тогава се запита защо ли трябваше да мисли постоянно за тях. Не можеше ли да ги забрави най-сетне? Поне засега!

Анжела се сгуши в него, ръцете ѝ пробягваха нагоре и надолу по гърба му. И в нейните мисли се прокрадваше някаква горчивина. Дали Ед щеше и занапред да я желае така, ако узнаеше, че е само една обикновена продавачка?

И все пак за Ед Анжела беше всичко друго, но не и повърхностна. Той продължаваше да гали нежната ѝ кожа, твърдите ѝ гърди и не можеше да се нагледа на красотата ѝ. Струваше му се, че тя притежава всички качества, които той ценеше. Нужно му бе усилие, за да се отскубне от нея. Под предлог, че отива за бира, Ед потърси спалнята, за да се увери, че там не го дебнат и други изненади.

Всичко изглеждаше много спокойно, а водното легло въздействаше изключително разтоварващо. Така че Ед влезе доволен в кухнята и извади две бири от хладилника.

Когато се върна в хола, красотата на Анжела отново го поразил. Тя бе легнала пред камината и се протягаше блажено до огъня.

— Еди? — извика тя дяволито.

— Да?

— Какво става с Пуф? Да не е отишъл да спи?

— О, не! — поклати глава той.

— Тогава...?

— Вземаме си бирата и отиваме в спалнята. Тъкмо включих отоплението на водното легло. Няма да се откажеш от топлината му, нали?

— Това е последното, от което бих се лишила — промърмори тя, взе чашите и се гушна в него, когато той я вдигна на ръце и я понесе към спалнята.

Това, което бурно бе започнало пред камината, там бе повторено бавно и с много нежност. Взаимните им усилия ги доведоха до още по-висок връх.

После умората надделя и двамата се гмурнаха в царството на Морфей...

4

Сутрешните мъгли, които се бяха спуснали откъм морето в този есенен ден, скоро бяха разсеяни от лекия ветрец и лъчистото слънце.

Анжела се събуди веднага, щом почувствува светлината върху лицето си. Тя внимателно се освободи от ръцете на Ед, който цяла нощ я бе държал в обятията си, протегна се и се прозина.

Изглежда, Едуард все още спеше дълбоко, затова тя го целуна по бузата, погали леко косата му и пристъпи към прозореца. Пред очите ѝ се откри зашеметяваща гледка към залива на Сан Франциско, към Голдън Гейт Бридж, над който все още се спускаха късове мъгла и към полуострова, върху който прозорците на небостъргачите отразяваха слънчевата светлина. „Денят ще бъде прекрасен — помисли си Анжи, — както бе прекрасна и нощта.“

Анжела реши да се погрижи за закуската. Вмъкна се в кухнята и започна основно претърсване на хладилника и шкафовете. Освен един остатък от разтворимо кафе, тя не откри нищо подходящо за ядене. Значи трябваше да се измие, да се облече ѝ да види дали ще може да намери нещо в магазините на Саусалито. Трябваше и да побърза, ако иска да свърши всичко, преди Ед да се е събудил.

Пред външната врата установи, че палтото не ѝ е нужно, тъй като беше доста топло. И все пак нямаше да е много удачно да тръгне на покупки във вечерната си рокля. Анжела доста биеше на очи, защото беше за Саусалито необикновено явление. Не един мъж хвърляше възхитен поглед към жената с грациозна походка и усмивка на устните. Тази сутрин Анжела се чувстваше великолепно и това ѝ личеше.

Изглежда, наблизо нямаше супермаркет, така че трябваше да се задоволи с едно малко магазинче. И все пак, когато видя цените, отначало дъхът ѝ секна. После провери в чантичката парите си, дали изобщо можеше да плати всичко това. След като пресметна стойността, стигна до извода, че ще е по-добре, ако се откаже от шампанското с хайвер от щука. Задоволи се със сандвичи, малко европейска съомга, френско сирене и портокалов сок. Въздъхна.

Сигурно Ед беше свикнал с по-добра храна, макар това да не личеше от хладилника му.

Анжела пое обратно. Магазинът остана зад нея, пресече улицата, прекрачи входа на жилищния блок, изкачи се с асансьора нагоре и прекоси коридора, при което не пропусна да хвърли злобен поглед към първата врата.

Когато влезе в апартамента, шумът от банята ѝ подсказа, че Ед беше вече буден. Тя откри със задоволство, че той си тананикаше на висок глас „Пуф — драконът магьосник“. Хрумна ѝ, че щеше да е по-добре, ако му бе оставила бележка. Сигурно се беше питал къде ли е изчезнала така изведнъж. А може би беше забелязал, че си е оставила чантата... Но стига разсъждения. Трябваше да побърза, тъй като в противен случай закуската нямаше да е готова, когато Ед излезе от банята.

Анжела зави към кухнята, но изведнъж отскочи назад, сякаш се беше блъснала в стена. Малко остана да изпусне пакета с покупките.

Пред кухненското барче стоеше оригиналът на портрета, който висеше над камината. Без съмнение това беше Бети Карлисъл, макар и с покрита горна част на тялото и без прелъстителния си поглед. С портокаловите си коси беше неузнаваема. Носеше яке от черна естествена кожа и червена пола от лъскава материя, която бе толкова къса, че почти откриваше дупето ѝ.

Бети се канеше да изсипе съдържанието на един голям пакет. Явно това трябваше да е царска закуска. Анжела успя да различи бутилка френско шампанско, мексикански Такос, салатата от раци и хайвер от щука. Да, наистина малката кутия изглеждаше натъпкана с хайвер. А момичето, с което Анжела при други обстоятелства би се запознала с най-голямо удоволствие, и се усмихваше приятелски.

— Здравей — каза тя, — аз съм Бети Карлисъл. Радвам се да се запозная с теб.

При тези думи Бети подаде ръка на Анжела, но тя съвсем не мислеше да я поеме. Вместо това процеди през зъби едно „здравей“ — остро като самурайски меч.

Бети Карлисъл я гледаше с разбиране и все така приятелски.

— Както виждам, мъничкият ми още не се е променил. Вината е моя — трябваше предварително да му съобщя, че ще дойда. Но това ми изглежда доста глупаво, а и освен това обичам изненадите.

— Изненадата напълно ви се удаде — увери я студено Анжела.

— Само колко често ми се е случвало това — подхвърли Бети и намести с две ръце гърдите си в тесния корсет. — Обичам да изненадвам мъничкия ми и да го сварвам с други жени. Винаги ми е било жал за бедничките. Може би някоя от тях си е мислела, че той е „голямата ѝ любов“, и точно тогава нахълтвам аз и провалям всичко.

— Нищо не сте провалила — каза злобно Анжела. — Това важи по-скоро за него — тя погледна банята с искрящи очи. — Сигурно няма да ми се разсърдите, ако напусна сцената, Бети. Нямам нищо против вас, но една от двете ни е излишна тук.

Тя грабна кесията си с покупките, взе чантата си от всекидневната и закрачи твърдо към външната врата, която тръшна така, че прозорците издрънчаха.

Мигновено песента под душа секна. След малко вратата на банята се отвори и мократа глава на Едуард надникна оттам.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита той.

Бети, застанала в средата на кухнята с ръка на уста, сякаш бе подготвена да отговори моментално на въпроса му.

— Изглежда, наистина забърках хубава каша — заключи, когато се увери, че пред нея в никакъв случай не стоеше Фил.

— Анжела? — попита Едуард, недоумявайки.

— Страхувам се, че вашата Анжела току-що си взе сбогом — отбеляза Бети сухо. — Къде отивате? — попита тя, когато видя объркания млад мъж да бърза към външната врата. — Може би държите да се покажете в този си вид?

Ед вече беше хванал бравата, когато, поглеждайки надолу, установи, че беше съвсем гол.

— Трябва да я настигна!

Втурна се във всекидневната, където бяха дрехите му, и ги навлече набързо.

Бети погледна през прозореца.

— Няма защо да бързаш толкова, сладурче, тя тъкмо се качва в едно такси — съобщи му.

Ед се строполи в голямото кресло и заскуба косите си. „Как можа да ми се случи такова нещо?“ Прекалено рано се бе зарадвал и дяволът му подложи крак. Дяволът си остава дявол!

— Ако си облечеш панталона, може би ще успея да разбера откъде те познавам — рече Бети. — Трябва да съм те виждала някъде!

Той механично изпълни заповедта ѝ.

— Точно така! Работиш в „Юнлимитед рекърдс“!

— Сигурно — отвърна унило Едуард.

Бети се приближи до него и сложи ръката си върху неговата.

— Няма неразрешими проблеми.

— За теб може би да — отвърна Ед, — но не и за мен.

— Предлагам първо да закусим спокойно. При това можеш да ми разкажеш какво те е довело тук. Сигурно още нищо не си ял?

— Не, още преди закуска отново загубих жената на моя живот — отсече Ед с гробовен глас.

— Така значи. Щом тази сутрин Фил ми е избягал от лапите, предпочитам да споделя закуската си с теб. Ще видиш, че това ще те разсее.

Предположението ѝ се сбъдна само отчасти. Една част от песимизма му наистина се изпари, когато се облегна назад, приключвайки с яденето. По време на закуската той бе разказал на Бети откровено какво търси в апартамента на приятеля си.

— Съжالياвам, че не мога да изпълня поканата ти стопроцентово — поде Ед. — Закуската наистина бе превъзходна, но...

— Е, добре, сладурче — махна Бети с ръка. — Само не увесвай нос! Впрочем, знаеш ли къде е Фил? Надявах се, че ще ми покаже изложбата си, защото вчера трябваше да отида в Холивуд и не узнах нищичко за големия му триумф.

— Нямам представа — отвърна смутено Ед.

— Аха, ясно — кимна Бети. — Пак го е отмъкнала някоя кукличка и ти е неудобно да ми го признаеш. Свикнала съм, миличък. В крайна сметка и той трябва да си затваря очите пред историите ми с общия ни шеф.

Ед се опули.

— Имаш предвид Албърт Монтгомъри? Значи слуховете са верни?

— И как според теб се сключва договор за грамофонни плочи в днешно време? Е, при мен става така. Трябваше да поддържам настроението му.

— Но сега това не е нужно — вметна Ед. — Вече можеш да се откажеш от опеката му. Мисля, че в Щатите едва ли има човек, който да не знае коя си.

— Имаш право. Но може би трябва да те поуспокоя малко. Мисля, че имаш огромна нужда от ободряване — смигна му Бети.

— Бети, трябва да ме разбереш...

— Е, добре — отвърна приятелски тя с ни най-малка нотка на съжаление. — Явно доста си хлътнал. Може би трябва да помислим как да върнем твоята изгора.

— Точно с това си блъскам главата.

— Обади ѝ се или по-добре отиди при нея да ѝ обясниш цялата история. Ако искаш, ще дойда и аз за кураж.

Едуард въздъхна.

— Не е толкова просто. Не знам нищо за нея, освен името ѝ.

— Тогава ще намериш адреса ѝ в указателя. А името ѝ не е много разпространено, няма да се затрудниш.

— Знам също, че е притежателка на „Дрийм Вали“ — бутикът, в който Фил излага картините си, както знаеш. Но не бих искал да занимавам Миринда с проблемите си.

— Това все пак е нещо — отбеляза Бети. — Там на бюрото е указателят на Сан Франциско. Опитай първо с него.

Едуард пробва с указателя, но скоро го затвори и го захвърли на масата.

— Нищо — каза мрачно той на рок звездата. — Или по-скоро твърде малко. Във Фриско има поне 30 Анжела Антъни. Досега не знаех, че градът е толкова голям. И нито една сред тях, чието второ име да започва с „Р“.

— Тогава ще трябва да се обадиш на всичките — възкликна Бети въодушевено.

— По-добре ще е направо да хвана бика за рогата, като попитам Миринда за адреса ѝ — Ед погледна часовника си. — Но за това ще трябва да чакам до понеделник. „Дрийм Вали“ е затворил преди половин час.

— Може да е за хубаво. Остави я първо да се поуспокои. Тогава ще те изслуша.

Бети закри с ръка устата си и се прозина. Едуард облече коженото си яке.

— Сега добре ще ми дойде някоя чашка — каза мрачно той. — Бай, Бети! И още веднъж благодаря за закуската!

— Няма нищо — Бети отново се прозина. — С удоволствие бих седнала в някое малко барче, но предпочитам да остана тук и да изчакам Фил. Сигурно ще си легна малко. Концертът съвсем ме изтощи, а и веднага след него трябваше да отпътувам. Някъде навън сигурно се мотаят двамата ми любими телохранители. Лесно ще ги разпознаеш. Кажи им, че са свободни за няколко часа.

— Добре.

Тя грабва една възглавница и опъна краката си на фотьойла. Ед остави на масата ключа, който Фил му беше дал, и напусна апартамента. Когато излезе от асансьора, установи, че и той самият нямаше настроение за разходка. Предпочиташе да се прибере веднага вкъщи, да послуша музика, мислейки си за изминалата нощ...

5

Понеделникът започна за Анжела като всички останали понеделници. Сутринта клиентите едва-едва се нижеха в „Дрийм Вали“. Искаше ѝ се бутикът да прелива от тълпи — може би тогава щеше да успее да забрави Ед. Дори картините на Фил не привличаха повече посетители от обикновено. Тя вдигна очи към самотния мъж на стената. С най-голямо удоволствие би смъкнала картината и би я скрила в мазето, където нямаше да я вижда повече. С това платно бе започнала цялата история. И точно толкова самотна, като онзи мъж, се бе чувствала предната и по-предната вечер, когато искаше да удави грижите си в уиски...

Освен Анжела имаше и още едно момиче — Кери, което от половин година работеше в „Дрийм Вали“. Както изглежда, Миринда все още се занимаваше с кавалера си от уикенда или се намираше на тенис корта. Вероятно щеше да се появи едва на следващия ден, за да разпредели задачите за седмицата. Анжела се радваше на отсъствието ѝ — така поне шефката нямаше да ѝ лази по нервите. И без това Миринда никога не е била от особена полза за продажбата.

Когато настъпваше часът, в който съседните бюра затваряха и кафенетата наоколо се напълваха, бутикът също привличаше повече клиенти.

— Бих искал да видя мис Антъни!

Гласът! Беше дълбок, приятен тембър, който Анжела така харесваше и който ѝ беше до болка познат! Ръцете ѝ едва не счупиха една тънка пластмасова закачалка, неистово вкопчили се в нея. Хиляди мравки лазеха нагоре-надолу по гърба ѝ. Анжела се чувстваше толкова напрегната, че ѝ бе невъзможно да се обърне.

— Анжи? — повтори гласът непосредствено до ухото ѝ.

Тя успя все пак да се обърне. Първото, което ѝ направи впечатление, бе промяната в очите му. Огънят, който пламтеше в тях, беше изгаснал. Косите му не изглеждаха така разпилени, както ги помнеше. Трябва току-що да се бе обръснал, защото долови аромата на

одеколона му. Под коженото си яке Ед беше облякъл бяла риза със светлокафява вратовръзка.

Първата мисъл на Анжела бе, че в момента сигурно съвсем не изглежда като модна дизайнерка, за каквата се бе представяла. Тя носеше риза в индиански стил и обикновени дънки. Косите си бе защипала с шнола. Но после си каза, че не е необходимо да прави впечатление на този плейбой. В крайна сметка и той не беше различен от другите мъже, които идваха тук и ѝ сваляха звезди, за да вечерят с нея, докато съпругите им пробваха в съблекалнята най-новите модели от Париж.

— Какво желае джентълменът?

Тя направи максимално усилие, за да звучи гласът ѝ спокойно, и явно успя.

— Теб — Едуард я гледаше в очите.

Анжела издържа погледа му.

— Сър, днес вие сте третият клиент, който ми прави недвусмислени предложения. В събота бяха дори пет. Петъкът беше хубав ден — тогава имаше само един, той обаче ми бе достатъчен — натърти края на фразата тя.

Едуард дори и не помисли, че ставаше дума за него.

— Анжи — помоли тихо още веднъж. — Не може ли да поговорим на спокойствие? Все пак трябва да ми дадеш този шанс. Кажете ми кога си свободна, ще те чакам отвън, без повече да те смущавам.

— Надявам се, че няма да се мотае в краката на моите обожатели. Трябва да ви кажа, че съм виждала и по-добър образец на разгонен котарак — гласът ѝ прозвуча безучастно и тя се зае с работата си. — Ще желае ли джентълменът нещо за многобройните си приятелки? Имаме хубави еротични модели. Ако трябва, ще ви покажа цялата колекция. Или дамските хавлии ви интересуват повече? Ще ги намерите отгатък, току-що пристигнаха от Париж.

Междувременно колежката ѝ беше схванала, че младият, снажен мъж не бе клиент и следеше двамата внимателно изпод очилата си. Заради мис Антъни мъжете понякога се държаха доста особено, но този случай наистина надминаваше всичко. Толкова напечено все пак не бе ставало.

Изглежда, Едуард не забелязваше присъствието ѝ, защото извика:

— Престани най-сетне с този театър! — и добави още по-високо: — Обичам те!

Сърцето на Анжела подскочи — сякаш го удариха с ледена топка. Точно това бяха думите, които искаше да чуе! Само че не при тези обстоятелства и след всичко, което Ед ѝ бе причинил. В крайна сметка тя с право можеше да се чувства отмъстена. Но думите прозвучаха така истински, сякаш не ги бе изрекъл Ед. Нима един плейбой би се унижил да вика тук в магазина? Ами ако пък е искрен?!...

Не, повече не биваше да се поддава на чара му!

Анжела кимна скрито към Кери, която гледаше уж безучастно през прозореца.

— Мистър, тук не сме сами. Няма да е зле, ако го имате предвид — от напрежение тя изпусна една от роклите. Ед се наведе и я вдигна. — Желаете ли да купите нещо, или само искате да ме склоните за застраховка живот? Вие... Вие... Мъжът, на когото повярвах...

Ед виновно сведе глава. Дори мотивите на Анжела да се базираха само на недоразумения, това пак не го оправдаваше. Той разбра, че с любовни увещания доникъде няма да стигне. Щеше да си получи само едно безплатно представление за пухкавото момиче с пеперудените очила, което си даваше вид, че наблюдава през прозореца нещо много интересно.

Реши, че трябва да опита да завърже разговор с Анжела.

— Всъщност дойдох тук да питам Миринда Флауърс за адреса ти — каза той колкото се може по-спокойно. — А ето, че намерих теб самата. Това се казва късмет.

— Не съм сигурна, че сте имали късмет — отвърна Анжела гърбом.

— Е, така поне няма да занимавам Миринда с проблемите си — продължи Едуард. — Всъщност ти какво правиш тук? Мислех, че една модна дизайнерка работи в ателие. Такова като на Фил.

— А защо да не помагам на Миринда от време на време? — Анжела реагира бързо и светкавично и изстреля думите, обръщайки се гневно към него. — Ако има нужда от мъж или се чувства неразположена?

— Кой се чувства неразположен? — долетя глас от входната врата.

Миринда Флауърс тъкмо бе прекрачила прага на магазина си и изглеждаше свежа като пухкаво, розово бебче.

— Тъкмо обясних на този джентълмен, който попита за вас, по какви причини бихте отсъствала, Миринда.

— Мисис Флауърс — поправи я шефката ѝ. После галантно обви раменете на Ед, при което се повдигна на пръсти. — Колко мило, че сте се отбили при мен, Еди.

Анжела гледаше гневно на този интимен жест. Значи трябваше да се среща с този прелъстител и по време на работа! Тя поглеждаше към входа и копнееше за някоя клиентка, за да има причина да остави двамата насаме. Нямаше интерес Едуард да разгласява любовните си приключения в магазина или пък да изпусне нещо за „дизайнерската ѝ работа“.

И наистина, вратата се отвори и влезе една жена в палто от бяла естествена кожа — твърде неподходящо за сезона. Кери беше по-наблизо, но с един смразяващ поглед, нетърпящ съпротива, Анжела ѝ даде да разбере, че тя ще се заеме с нея.

Едуард, който бе изцяло обсебен от Миринда, я проследи с болка в очите. Беше му станало ясно, че днешните му намерения се провалиха, а опасенията му дори бяха изпреварени. Интересът му към Анжела не убягна от Миринда Флауърс.

— Оставете наивното създание да върви! — заповяда му тя. — Щом иска да обърне повече внимание на клиентите, нека го стори — Миринда дръпна Едуард към задното помещение. — Елате, там няма да ни смуцават! Ако не греша, трябва да ми е останало малко шампанско в хладилника.

Ед предпочиташе да ѝ откаже — толкова лошо беше настроението му. Тази мисис Флауърс не се отнасяше особено добре към приятелката си, която от „любов към ближния“ помагаше в магазина! В момента се чувстваше като парализиран и механично се подчини на волята ѝ.

В удобното задно помещение Миринда го завлече в един фотьойл, измъкна от хладилника бутилка калифорнийско шампанско, наля в две чаши и се настани на облегалката на фотьойла, в който беше Ед.

— Наздраве — каза тя и чукна чашата му. — За успеха ви сред жените!

— Успех ли? — промърмори Едуард така тихо, че Миринда едва успя да го чуе.

Тя не го разбра правилно, защото под „жени“ имаше предвид себе си.

— Анжела ми каза, че сте търсил мен — усмихнато продължи шефката, изпълнена с надежда. — С какво мога да ви услужа?

Едуард мълчаливо обърна съдържанието на чашата на един дъх.

— Все пак не сте дошъл дотук само защото сте бил жаден? — Миринда му се усмихваше подканващо. — Можете да ми кажете всичко, което лежи на сърцето ви. Тук никой няма да ни смуцава — и в очакване на нещо по-интимно тя се наведе към него.

В този момент се появи Кери.

— Какво търсите тук? — смърри я шефката.

— Искан само да си взема сандвича от хладилника, мисис Флауърс — отвърна продавачката смутено.

— Тук не се яде, а се обслужват клиенти. Или може би трябва да чакат отвън, докато съвсем загубят желанието си да купят нещо? Марш, веднага се връщайте на работа!

В това време звънчето на входа иззвъня.

— Да, мисис Флауърс!

Момичето напусна стаята с изкривена физиономия.

— Какво беше това? — попита Анжела, чиято клиентка току-що беше напуснала магазина.

— Все на мен ли ще се случи?! — извика колежката ѝ, като въртеше възбудено очи. — Попаднах в кулминационната точка на една пикантна сцена. Да беше видяла само: Миринда в ролята на прелъстителка!

— Добре, добре! — прекъсна я сърдито Анжела и се обърна. — Не ме интересува!

Да можеше най-сетне този Ед да изчезне от живота ѝ! Сега пък сваля дори жена като Миринда!

През това време нейната шефка отново беше обвила с ръце шията на Едуард.

— „Искала да вземе своя сандвич!“ — изсъска презрително Миринда. — А вие, Еди, какво бихте поискали?

След всичката тази неразбория Едуард отново бе дошъл на себе си. Той посегна към чашата с шампанско, погълна съдържанието ѝ също толкова бързо както първия път и внимателно се освободи от обятията на Миринда.

— Боя се, че мис Антъни погрешно ме е разбрала — каза той, като се изправи. — Беше много мило от ваша страна, Миринда, че ме поканихте на чаша шампанско! Но сега трябва непременно да изляза!

— Отивате ли си?

— Да, за съжаление! Имам важна среща. Бай, Миринда!

— Гуд бай, Еди! И ако отново почувствате жажда... — Миринда едва беше успяла да се надигне от дивана, когато Ед затвори вратата след себе си.

Кери с мъка потисна напирания отвътре ѝ смях при вида на младия господин, който панически се стрелна през задната врата навън като тапа от шампанско. Очевидно шефката ѝ се бе държала твърде агресивно към него, за да приеме бягството като единствен изход.

Разбира се, нищо не убягна от погледа на Анжела. Но преди още да асимилира какво точно се беше случило, Едуард застана пред нея.

О, колко невинни изглеждаха очите му, а устните му шепнеха, че никога няма да я изостави. След това ѝ махна с ръка и напусна магазина.

Отново Анжела имаше чувството, че думите му бяха напълно искрени. Не, тя нямаше основание да смята, че той би я изоставил. Но потресаващото в този факт беше, че самата тя не знаеше дали желае това или не.

Някаква врата се отвори и гласът на Миринда нахлу толкова силно, че двете продавачки застинаха по местата си.

— Не ви плащам, за да се мотаєте, уважаеми! Когато в магазина няма клиенти, има достатъчно други неща за вършене!

Анжела реши да не обръща внимание на лошото настроение на шефката си.

— Знаем, Миринда — отвърна любезно тя. Мислите ѝ за Едуард и сцената, която се бе разиграла преди няколко минути, бяха прекъснати от голям наплив от клиенти. Тя погледна часовника си и въздъхна. Трябваше да издържи още два часа и половина.

Едуард пробяга двете мили до малкия си апартамент. Когато затвори вратата на жилището зад себе си, не можеше да каже как

всъщност бе стигнал дотук. Преди да се опомни, звънна телефонът. Беше Фил.

— Здравей, Еди — поздрави ведро той. — Чувам страшни работи от Бети. Нещо не съм съвсем наясно с нещата и бих искал да чуя историята от твоята уста.

Ед се стовари в един фотьойл, след като остави на пода палитрата си.

— Няма кой знае какво за разказване.

— Май не ти е много весело.

— Има нещо такова.

— Трябва ли да ти вадя всяка дума с ченгел? — укори го нетърпеливо Фил.

Ед му разказа всичко от началото до фаталния наплив на недоразуменията, без обаче да се спре на щастливо прекараната нощ. Когато свърши, приятелят му помълча малко.

— Мисля, че ти остава една-единствена възможност — каза той след кратка пауза. — Трябва да й разкриеш самата истина.

— Да й кажа, че не съм продуцент на грамофонни плочи, а само един беден, незначителен никаквец и че жилището в Саусалито не е мое, а твое?

— Точно това имам предвид.

— Не мога! — отсече Ед. — В никакъв случай! Как виждаш една жена като нея, която може да върти на пръста си всеки милионер, с някакъв си нищожен график? Това вече ми е добре познато! Ще отбележи колко интересна е професията ми, след което завинаги ще изчезне от моя живот.

— По-лошо не може да бъде — напомни му Фил. — Би могъл да й обясниш подробно как се е стигнало до недоразумението и че не си нито някой Дон Жуан, нито продуцент на грамофонни плочи. Явно не си безразличен на тази мис Антъни, иначе нямаше да реагира така ревниво.

— Не мога — повтори Ед тихо. — Ужасно ще ме е срам. Ако беше на мое място, щеше да ме разбереш по-добре.

— Разбира се, че си имаш своите причини за задръжките си. Но обмисли още веднъж отказа си на спокойствие.

— Ще помисля — обеща Едуард.

— С Бети тъкмо щяхме да отиваме в „Дрийм Вали“ — рече Фил.
— Тя още не е разгледала изложбата. Магазинът няма да стои вечно отворен, затова трябва да побързам.

— Ще ходите с Бети в „Дрийм Вали“.

— Да, нали това ти обяснявам.

„Вероятно Анжела е още там“ — помисли си Ед. — „Може би именно сега е шансът ми“. В отчаянието си беше готов да се вкопчи дори в сламка.

— Фил... — започна той предпазливо.

В отговор чу приятеля си да се смее.

— Знам, знам, момчето ми. Е, добре, ще видя какво може да се направи. Ще разменя някоя и друга дума с тази лейди. Разбира се, ако е там.

— Няма да забравя услугата ти през целия си живот, Фил! Само че като те знам какъв си! Да не вземеш да си уговориш среща с нея или да изтърсиш нещо за лъжите ми.

— Напредваш, приятелю. Току-що сам каза „лъжи“. Естествено, ще взема под внимание молбата ти и няма да кажа нищо, което би могло да те злепостави. Но няма и да лъжа заради теб, да го знаеш!

— Виж, ако може Бети да й спомене, че никога тя и аз...

— Тогава вместо посещение на изложба това ще се превърне в истинска комедия — подхвърли шеговито Фил. — Как изобщо си представяш? Стоим си ние в един магазин, в който сноват тълпи клиентки, и изясняваме твоя интимен живот, този на Бети, а може би и моя? Но по-добре да видим как ще се развият нещата. Е, време е да тръгвам.

— Фил?

— Да.

— Ти си истински приятел!

— „Истинският приятел“ обаче ще си помисли дали да ти даде още веднъж ключа от апартамента си!

Миринда Флауърс изкара лошото си настроение на подчинените си и после изчезна. Анжела и Кери си поеха дъх с облекчение, когато вратата се затвори зад шефката им.

Никога досега Анжела не бе копняла така силно за края на работния си ден, както този понеделник. Искаше ѝ се най-сетне да остане насаме с мислите си. Главата ѝ бучеше след всичко, което се бе случило. Нуждаеше се незабавно от спокойствие, за да си изясни нещата. Но, изглежда, нямаше да може да се прибере скоро, защото в този момент влезе една двойка. В мъжката ѝ половина Анжела разпозна автора на картините и приятел на Ед. А жената с портокаловата лъскава коса, която даде знак на двамата юначаги да я чакат пред магазина, бе самата Бети Карлисъл! Така както се държаха за ръка и се шегуваха доста интимно, нямаше съмнение, че бяха любовници.

Тази Бети отмъкваше всичко, което имаше два крака и се бръснеше сутрин!

Фил хвърли широкополата си шапка на масата, сякаш се намираше у дома си, и без да обърне внимание на Кери, се приближи с широка усмивка към Анжела.

— Здравейте, мис! Реших да се отбия и да покажа на приятелката си изложбата. Няма да се бавим. Далеч съм от намерението да ви задържам!

— Вашата приятелка?! — повтори Анжела и погледна Бети.

— Здравей — каза Бети. После добави, обръщайки се към своя придружител: — Вече се познаваме. Изглеждаш фантастично, момиче! Какво ли не бих дала да имам твоите руси къдрици!

— Да, разбира се, че е моята приятелка — потвърди Фил. — Защо пък не? Само защото в петък ме видяхте с друга?

Анжела се смая от спокойствието, с което Фил си призна пред Бети. Можеше да има само едно обяснение и тя не го скри.

— Тя не е вашата приятелка!

Фил зяпна от учудване — нещо съвсем естествено за човек, чийто интимен живот е коментиран от една почти непозната. Преди да успее да отговори нещо, Бети му даде знак да си трае и премина направо към проблема.

— Чуй, сладурче — обърна се тя към Анжела. — Но по-спокойно и без да бягаш, както направи в съботната утрин!

Колежката на Анжела, Кери, наблюдаваше с изумление появата на фрапантно облечената двойка. Тя полагаше максимални усилия да

остане наблизо, за да не изпусне нищо от разговора, затова Анжела побърза да я отпрати.

— Можеш да си тръгваш, Кери. Знам, че в понеделник винаги бързаш да отидеш при твоя Боби Стилинг. Клиентите за днес свършиха, а за тези особи ще се погрижа сама. Така че, чао! Приятна вечер!

Рок звездата получи още един любопитен поглед, после продавачката изчезна. Анжела отново се обърна към събеседниците си.

Бети седна шумно на масата.

— Кълна ти се, че не съм спала с този Ед. Предложих му, но ти така си го обсебила, че за пръв път в живота си ударих на камък. Виждала съм го от време на време в „Юнлимитед рекърдс“ и това е всичко.

Анжела поглеждаше с недоумение ту Бети, ту Фил.

— Че какво друго бихте казала, когато приятелят ви стои до вас?

Бети се разсмя звънко.

— Зле ме познаваш, сладурче. Фил — при тези думи тя го ощипа нежно по ръката — знае всички мои любовни истории и аз съм запозната с неговите афери. Ние нямаме тайни един от друг.

— Значи сте дошли да ме убеждавате, че мистър Едуард Боуи няма никакви плейбойски амбиции, а е само един безобиден, плах, скромнен и честен млад мъж?

— Описахте доста точно Еди — Фил кимна утвърдително, — дори да не ви се вярва и всичко да сочи обратното. Но, разбира се, не сме дошли да ви промиваме мозъка, а защото наистина искам да покажа на Бети изложбата си.

Бети сложи ръка на рамото на Анжела.

— Има още нещо, Анжи. Отидох в Саусалито не заради Ед, а заради Фил. Преди това не знаех дори името на Едуард. Но ти не ми даде никаква възможност да ти обясня.

Объркването на Анжела продължаваше да расте. Тя нервно опипа шнолата в косата си.

— Едно нещо обаче не ми е ясно. Как влязохте в жилището?

— Имам ключ от Фил — отвърна Бети откровено. — Виждаш ли колко е просто.

Но Анжела съвсем не мислеше така.

— Що за ситуация ми дойде до главата! — извика тя. — Да стоя на работното си място в края на деня и да обсъждам морала на един мъж, който ми е бил съвсем непознат до миналата седмица! При това с най-известния съвременен художник в Калифорния и с Бети Карлисъл, от която имам всички плочи! Наистина не знам вече какво всъщност става.

— Ти си моя почитателка!

— Че кой не е! — отвърна Фил вместо Анжела.

Бети бръкна в малката златиста чантичка, която носеше под мишница.

— След една седмица имам концерт в „Луис М. Дейвис Хол“ — каза тя, подавайки на Анжела два билета. — Хвани твоя Ед за ръка и елате! Ще изпълня най-доброто.

— Ти го правиш винаги — отбеляза Фил, намигайки.

— Благодаря! — отвърна Анжела и веднага грабна билетите.

— Това вече е нещо друго — певицата ѝ подаде ръка. — Нека бъдем приятели, Анжи, окей?

— Добре — отговори тя след кратко колебание.

— Е, хайде, престанете да си стискате ръцете, момичета! — засмя се Фил. — Също като при раздаване на наградите „Оскар“. Все пак не сме дошли за това.

Бети го хвана под ръка.

— А ти престани да се цупиш! Идва ред и на картините ти. Сега моля да ме извиниш, Анжи.

Анжела Антъни стоеше като гръмната насред „Дрийм Вали“, стискайки билетите в ръка. Потърка се по челото, но и това не помогна особено.

„Вкъщи — каза си тя, вкъщи трябва да се опитам да изясня тази история.“

6

Бети беше предложила на Анжела, преди да се сбогуват, да я посети в студиото на „Юнлимитед рекърдс“.

— Почти всеки ден съм там заради записите на новия ми албум. Мини някой път да хвърлиш един поглед, а може да срещнем и Ед. Добра идея, нали?

Отначало Анжела не одобри идеята, но колкото повече размишляваше, толкова предложението на Бети започваше да ѝ харесва. Дълбоко в нея се бе загнездило чувството, че е била несправедлива към Ед и че трябва да му даде още един шанс. Ако и тогава я разочарова, можеше окончателно и с основание да му обърне гръб.

И преди да промени решението си, взе си един ден отпуск от Миринда Флауърс и вече беше на път към „Юнлимитед рекърдс“.

Намери се едно местенце на стъпалото на автобуса, което обаче с нищо не попречи на доброто ѝ настроение. Косите си бе вдигнала в красива прическа и едва ли яркочервеното ѝ кожено яке беше единственият виновник за възхитените погледи. Доста мъже се питаха как ли бе влязла в тесните панталони от черен шантунг. А краката ѝ изглеждаха безкрайно дълги върху невъобразимо високите токчета.

„Юнлимитед рекърдс“ се помещаваше в една много голяма сграда със студени, непрогледни, отразяващи слънчевите лъчи прозорци. Във фоайето бяха изложени копия на златните плочи, които звездите бяха подарили на фирмата през последните години. Многобройни пазачи бдяха за сигурността и реда. Портиерът не я пусна веднага. Анжела му каза, че желае да се срещне с Бети, която вероятно е в някое студио. Той веднага вдигна телефона, за да се увери в думите ѝ.

— Съжалявам — рече ѝ след кратък разговор. — Преди малко Бети Карлисъл е приключила работата си в студиото. Сигурно вече е излязла.

— Няма значение — отвърна Анжела. — Къде мога да намеря Едуард Боуи?

Портиерът я гледа известно време колебливо.

— На III-я етаж, стая 302. Името му е на вратата.

— Благодаря! — кимна Анжела.

— Асансьорът е отсреща.

Едва се бе отдалечила, когато той набра номера на Едуард.

— Здравей, Еди! Тук е Робърт. Ще черпиш. На път към теб е една жена, за която си заслужава да прокараш още веднъж гребена през косата си.

— Посещение? — попита Едуард недоверчиво. — За мен?

— Да, можеш спокойно да ми повярваш. Именно защото е толкова необикновена, реших да ти се обадя.

— Как изглежда?

Портиерът направи описание, което би подходило на „Мис Калифорния“, но Ед веднага разбра.

— Защо я пуснахте, Роб?! — изкрещя той в слушалката, така че двамата му колеги, които дележа с него бюрото, вдигнаха глави от работата си.

— Не трябваше ли да го правя, Еди? — попита объркано портиерът. За пръв път чуваше художника, който винаги беше в най-добро настроение, да говори по този начин.

— Не, наистина не трябваше!

Ед тресна слушалката. После се втурна към огледалото и се оглежда известно време. Резултатът навярно му се видя всичко друго, но не и задоволителен, защото изсъска едно проклятие.

— Кой се е запътил насам? — обади се Ърнест, пълничкият рекламен редактор. Той тъкмо привършваше един хамбургер и думите му прозвучаха малко неразбираемо. — Да не би Бети Карлисъл?

— Още по-лошо! — изстена Ед.

— По-лошо? — погледна го учудено и Бърт, добре сложеният двадесетгодишен рекламен художник. — Искаш да кажеш още по-красива?

— Точно така. Но вместо да ме разпитвате надълго и нашироко, бихте могли да ми помогнете с нещо. Може би все някой от вас ще ми услужи с гребен?

— Аха, ясно — каза заговорнически Ърнест и усилено затършува из джобовете си.

— По-живо, Ърни! Скоро ще пристигне!

Постепенно Ед изпадна в паника. „Анжела идва!“ — бръмчеше в мозъка му. Сигурно заслугата бе на Фил. Или на Бети? Не знаеше дали да се радва. Трябваше ли Анжела непременно да нахълта на работното му място?

Колегата му Бърт беше извадил от куфарчето си някакво шишенце и го подаде на Ед.

— От това се нуждае мъжът, за да бъде още по-мъжествен — каза той с лукава усмивка. — Поне така мисли тъща ми.

— Престанете най-сетне с тези брътвежи и ми спестете приказките си за вашите тъщи! — Едуард се хвана за бюрото, защото почувства как подът се разклаща под краката му. — Ще намериш ли до довечера гребена си, Ърни?

Колегата му сви рамене и отново се зае с хамбургера си.

— Съжалявам, Еди, трябва да съм го забравил. О, сега се сетих, че от години не употребявам гребен — той прокара ръка по четинестата си коса.

— Трябвало е да станеш комик! — сопна му се злобно Ед и се прицели в него с една гумичка, която обаче не улучи целта си, а цопна в чашата с кола на масата.

— Колата ми! — изскимтя Ърнест с искрено съжаление.

— Заради мен можеш да прежалиш колата си — отбеляза язвително Ед. — И още нещо, момчета. Тази жена е от голямо значение за мен! Ще ви бъда много задължен, ако покажете най-добрите си страни, в случай че изобщо ги имате.

— Той се съмнява в нашите добри качества — заяви добродушно Бърт.

— Ние винаги показваме най-доброто от себе си — увери го Ърнест и си облиза пръстите.

— Точно от това се опасявам — изстена отчаяно Ед. После сниши глас заговорнически, сякаш се страхуваше, че посетителката му стои пред вратата и може да чуе нещо от думите му. — Ако правите това, което ви наредя, ще ви поканя на обяд. Моля, без въпроси! Просто приемайте всичко, което казвам! Дори да ви звучи странно.

Двамата му колеги се спогледаха в пълно недоумение.

Междувременно Анжела напредваше безпрепятствено. Задържа се само за малко, когато на излизане от асансьора срещна Бети. Тя бодро я поздрави.

— Чудесно е, че си намерила пътя за насам. Но за съжаление си улучила неудобен момент. Трябва веднага да тръгвам. Имам час при фризьор, а след това съм на снимки.

— Портиерът вече ми каза, че не си в студиото.

Бети махна с ръка.

— Оттам излязох преди половин час. А сега идвам от „големия бос“ — тя смигна двусмислено на Анжела. — Немирникът ми скъса сутиена — Бети посочи прозрачната си блузка, през която се виждаше, че едната ѝ презрамка наистина висеше над внушителната ѝ гръд. — Сигурно му е трябвало нещо. Никога досега не е бил толкова буен с мен.

Анжела я погледна ужасена, питайки се правилно ли е чула. Ето ти ново двацет!

Рок звездата не обърна внимание на изражението ѝ, влезе в асансьора и още веднъж махна на Анжела.

— Чао, сладурче! Наистина нямам време. Намини утре!

След което вратата се затвори.

Отначало Анжела се запита дали да не се върне обратно, но после си спомни, че беше дошла тук, за да си изясни нещо. И точно това щеше да направи сега!

Гневът се надигна у нея. Нима тази Бети Карлисъл си мислеше, че ще може да разиграва една Анжела Рейвън Антъни?! Ще я убеждава, че не познавала Еди, а му позволява при първа възможност да ѝ съдере дрехите! И на всичко отгоре има наглостта да ѝ разказва това с усмивка!

Но Едуард Боуи ще ѝ даде обяснение, няма къде да отиде!...

С поглед, който не предвещаваше нищо добро, тя нахълта в студиото. Ед си даваше вид, че е много зает. За тази цел бе набрал преди няколко секунди номера на „точно време“.

— Как мислите, мистър — крещеше Ед възбудено в слушалката, като се опитваше да изглежда по-твърд и уверен. — Колко е часът? 12,10? Още не съм получил образците! Изпратете ги веднага! А как ще го направите, ми е все едно!

Той затвори с трясък телефона и избърса челото си, пуфтейки. В този момент наистина имаше вид на измъчен мениджър.

Едва сега Ед „забеляза“ Анжела.

— Анжела! — извика изненадано той. — Какъв сюрприз! Какво те води насам? Не мисли, че посещението ти не ме радва! Само дете съм позатрупан с работа.

Отначало тя се сепна, виждайки, че Едуард не е сам. В кабинета работеха още двама мъже, които прекалено усърдно бяха забили глави в бюрата си, сякаш нищо не се бе случило. В действителност Бърт и Ърнест щяха да изтърват химикалките си, когато тя прекрачи прага на кабинета. С гневно искрящите си очи Анжела изглеждаше още по-красива!

Тя обаче нямаше настроение да се съобразява с факта, че този млад мъж, който нервно оправяше косата си, не е сам. Като за начало на битката Анжела не пое протегнатата му за поздрав ръка и с леденостуден тон го информира, че току-що е срещнала Бети.

— Аха, значи си срещнала Бети — повтори като ехо Ед, без да знае как да продължи нататък. Той не забелязваше все още прикрития гняв и агресивността на Анжела.

— Тя идваше точно от твоя кабинет — продължи тя със заплашително тих глас.

— От моя?

Едва сега Ед отпусна ръката си, която Анжела не пожела да поеме.

— Видях и дрехите й — разкъсани от горе до долу — Анжи реши, че едно малко преувеличение няма да навреди. Така му се падаше на този Едуард, нека сега колегите му го гледат като гръмнати. — И ти си бил извършителят! Самата тя ми го каза. Мислех, че влизам във фирма, която произвежда грамофонни плочи, но, изглежда, съм сбъркала номера, защото тук явно се вършат съвсем други неща!

— Бети Карлисъл не е идвала тук — възрази Ед и погледна умолително колегите си. — Не стойте като пънове, а кажете на тази лейди, че това, което твърди, не е вярно!

Ърнест, който мислено вече си съставяше менюто, което щеше да си поръча на разноските на Ед, отвърна светкавично:

— Не, мис, Бети Карлисъл не е била тук.

— Тогава си я изнасилил в асансьора! — извика Анжела и го мушна с пръст в гърдите, сякаш искаше да го прободете.

— Никого не съм изнасилвал в асансьора! — запротестира Ед.

Откъм вратата долетя глас:

— Кого е натискал в асансьора скъпият ни Едуард Боуи? — попита около петдесетгодишния слаб и висок, облечен в светъл костюм, мъж, който току-що бе влязъл. Посивялата му коса беше подстригана модерно, а огромната брада му придаваше пиратски вид.

Това беше Албърт Монтгомъри — шефът на компанията — човек със суров характер. Винаги вземаше онова, което му хареса. А тази млада жена, застанала в средата на кабинета, му хареса изключително много.

Ед посрещна появата на шефа си с ужас. Сега всичко, което бе извоювал така мъчно с лъжите си, сигурно щеше да отиде на вятъра! А за последиците хич не му се и мислеше!

— Бети Карлисъл — отвърна Анжела.

— Така, така... Бети Карлисъл — повтори Монтгомъри със заплашителен блясък в очите. — В асансьора?

Ед реши, че трябва да се защитава със зъби и нокти, в противен случай можеше да се случи нещо ужасно! В крайна сметка, за никого не беше тайна, че отношенията между боса и звездата не бяха само професионални.

— Днес не съм виждал Бети! — извика бързо той. — А и през целия ден изобщо не съм напускал кабинета. Дори обедната си почивка не съм ползвал. Питайте Бърт и Ърнест! Те могат да потвърдят. Така ли е? Че кажете нещо де!

— Вярно е! — промърмори Ърнест.

— Напълно е прав! — кимна няколко пъти Бърт. — През цялото време беше тук.

Албърт Монтгомъри се почеса нерешително по главата.

— Мистър Боуи, елате, ако обичате, после в кабинета ми! Разбира се, ако можете да ми отделите малко от оскъдното си време! В никакъв случай не искам да възпрепятствам продължението на комедията, която, изглежда, разигравате.

— Разбира се, мистър Монтгомъри.

Сега шефът се обърна към Анжела.

— Досега никой от джентълмените не сметна за необходимо да ме представи. Името ми е Албърт Монтгомъри.

При тези думи той ѝ се усмихна така, както вече се бе усмихвал на много жени през живота си.

— Анжела Антъни — отвърна тя.

— И с какво се занимавате, мис Антъни?

— С моделиерство — пред Ед трябваше да се придържа непременно към лъжата си.

— Мис Антъни, ще бъда много щастлив, ако ме посетите в кабинета ми! В дъното на коридора е. Не можете да го пропуснете — цялата любезност се стопа от лицето му, когато погледна Ед. — А вие, мистър Боуи, използвайте енергията си занапред така, че музиката ми да се продава, вместо да похитявате лица от нежния пол в асансьорите. Донесете ми резултатите от досегашната си работа, ако изобщо вече разполагате с такива.

И със същата бързина, с която бе влязъл, Албърт Монтгомъри затвори вратата след себе си.

Ед се отпусна, стенойки на един стол. Бърт и Ърнест наблюдаваха провала му със смесени чувства.

— Кой беше пък този? — попита Анжела, която не знаеше как да изтълкува ненадейното нахълтване на мъжа.

Бърт понечи да отвори уста, но Ед му даде знак да мълчи.

— Един от певците ни — каза той с простота, която заслужаваше похвала. — Чувала ли си за Албърт Монтгомъри? Ако не си — не бих се учудил. Песните му допадат само на позастарелите дами. При всеки удобен случай се самоизтъква като звездата. Обича големите сцени. Но втори Дийн Мартин още дълго няма да стане.

Ед бе поразен колко успешно боравеше междуременно с лъжите си. После си помисли как една лъжа повлича след себе си друга и така се навързваха, докато стане опасно. Можеше ли всъщност да стане лошо за него? Той хвърли зъл поглед към Ърни, когато го чу тихичко да се киска. Бърт пък беше готов да скочи в огъня за Едуард.

— Противен тип! — потвърди той. — Винаги се държи така, сякаш е на сцената. И търчи след всяка жена.

„Така значи, търчал след всяка жена!“ — каза си Анжела. Също като Ед. Тя все още не можеше да повярва напълно на увещанията на

тримата мъже. Имаше нещо гнило в тая работа! А защо да не отвърне със същото оръжие? Достатъчно го търпя този Ед!

— На мен не ми направи лошо впечатление — отбеляза тя достатъчно силно, за да я чуе непременно той. — Любезен, привлекателен мъж, който държи на своето и знае какво иска.

— Какво? — попита Ед, не вярвайки на ушите си.

— Съвсем правилно чу, Еди — Анжела отново вдигна пръст до папионката на ризата му. — Не се тревожи за мен, скъпи! По-добре мисли за Бети! Ще има да оправяш доста работи с нея.

— Кълна ти се, че нито днес, нито вчера съм я зървал дори отдалеч. И освен това мразя асансьорите. Правя голям завой покрай тях — той я гледаше невинно със светлосините си очи.

— Да, наистина, Ед се пази от асансьорите — подкрепи го Бърт.

— Като от чума! — добави Ърнест.

— Не можем ли още веднъж да поговорим на четири очи? — попита я Ед, а когато не последва реакция от нейна страна, добави и едно смирено: — Моля те!

— Твърде късно е! — отвърна му Анжела и се обърна рязко. Тя със задоволство видя през рамо, че Ед я бе последвал в коридора и я гледа дотогава, докато изчезна зад вратата с надпис „Албърт Монтгомъри“.

Разгневен, Едуард стисна юмруци. Какво ставаше с тази жена? Нахълтва в кабинета, раздрънква нещо за Бети, за съдрани дрехи и асансьори. Защо всъщност беше дошла? Това все още не му бе ясно. Само да не е решила да флиртува с този досадник Албърт Монтгомъри! Не, не може да бъде! Анжела не би го направила...

Той се върна в кабинета си побеснял. Колегите му го посрещнаха с ухилени физиономии.

— Бяхме ли добри? — поинтересува се Бърт.

— Спечелихме си яденето, нали? — не остана назад и Ърнест.

— Бяхте страхотни, момчета — рече злобно Ед. — А сега не ме занимавайте повече с вашите въпроси.

— Трябва да се приготви за разговора с шефа — обясни Бърт на колегата си Ърнест, като се кискаше още по-силно.

В момента Албърт Монтгомъри ни най-малко не мислеше за сътрудниците си. Вниманието му изцяло бе съсредоточено върху младата жена, седнала във фотьойла. Той се питаше как едно

невзрачно същество като този Едуард Боуи може да има вземане-даване с такава красива модна дизайнерка. Е, вярно, че изглеждаше добре, винаги беше в добро настроение и не беше глупав, но какво можеше да даде той на една жена като тази?

Анжела вече бе постигнала целта на посещенията си. Тя постъпи така, че накара Ед да ревнува. Беше изписано на лицето му. Този Монтгомъри ѝ бе безразличен, ако ще и най-известните жени да му се натискаха. И така, с възможно най-студен тон тя го попита какво иска от нея.

Албърт Монтгомъри я дари с една изкусна усмивка.

— Преди няколко минути разказахте история, за която бих искал да чуя нещо повече.

— Каква история? — попита Анжела, недоумявайки, и погледна отегчено през прозореца.

— Тази за Бети и Едуард Боуи. Асансьорът също играеше някаква роля.

— Не разбирам какво ви засяга това? — Анжела изобщо не се опитваше да скрие отегчението си.

Усмивката изчезна мигновено от лицето му.

— Дали ме засяга ли? — реагира бързо той. — Знайте, че за мен Бети е нещо повече от приятелка. И аз като неин приятел и продуцент имам право да се интересувам за интимните ѝ контакти. Не съм я допуснал до себе си, за да бъда мамен.

Той дръпна възбудено брадата си, сякаш искаше да я удължи.

Анжела не вярваше на ушите си. Тази Бети тръгваше с всеки мъж. Намерила бе на кого да се доверява.

— Ах, така ли? — каза тя с високо вдигнати вежди.

Албърт Монтгомъри кимна.

— Точно така. А сега ще ви бъда благодарен, ако ми разкажете всичко, което чухте от Бети.

„Разбира се, че няма да ти разкажа всичко“ — каза си Анжела. Какво я засягаше онова между Бети и Фил. Нека певицата да се оправя сама. Но сигурно нямаше да ѝ навреди, ако му опише срещата си с нея пред асансьора.

— Срецнах Бети в коридора. Тъкмо идваше от Едуард Боуи. Всъщност първо я потърсих в студиото, защото ме беше поканила там. Но тя бързаше и само ми показа скъсаната презрамка на сутиена си, за

която бил виновен този мистър Боуи. При това Бети се изрази доста впечатляващо за потребността му от нежност.

Монтгомъри внимателно я следеше с поглед.

— Спомена ли ясно името му?

Анжела Антъни помисли малко.

— Не, всъщност не — поклати тя глава. — Каза само, че някакъв си „голям бос“ я нападнал.

Анжела видя с учудване как при последните думи събеседникът ѝ настръхна.

— И как стигнахте до заключението, че оплакването ѝ се отнася до мистър Боуи?

Ръцете му се бяха вкопчили в бюрото. Албърт Монтгомъри съвсем не отговаряше на представата, която Анжела си бе изградила.

— Е, високо и ясно Бети ми каза, че идвала от „боса“ — отговори спокойно тя и скръсти ръце пред гърдите си.

— А това в крайна сметка е мистър Едуард Боуи — лицето на Монтгомъри, което се беше наляло с кръв, започна да се раздвижва. Челюстите му се размърдаха, сякаш имаха работа с особено жилав стек. — Щом мистър Боуи е шефът тук — изкрещя той така, че Анжела неволно потръпна, — кой тогава съм аз? Може би ще ми кажете това?

Тя обърна глава към вратата, за да се убеди, че е необходимо да пробяга съвсем малко разстояние в случай, че стане особено опасно. Сега най-доброто беше да запази спокойствие. Може би щеше да научи от него още нещо за Ед.

— Вие сте певец — рече тя, без да се помръдне. — И жените ви обожавали. На път сте бил да достигнете Франк Синатра.

— Кой ви го каза?

— Вашите подчинени.

Едно нетърпеливо движение с ръка прекъсна последните ѝ думи.

— Не, не говоря за това! — извика невъздържано Монтгомъри. — Имам предвид кой ви обясни, че мистър Боуи е шефът тук.

— Самият той.

Анжела не можеше да си представи кое го беше вбесило така. За съжаление не знаеше също и че с разбулването на лъжите на Едуард тя му правеше всичко друго, освен услуга.

— И вие повярвахте?! — Албърт Монтгомъри поклати глава. — Че той е босът на компанията за грамофонни плочи? Че има връзка с тази бърбрина Карлисъл? И че аз съм певец?!

— Разбира се, че му вярвам — отвърна Анжела. — Защо е трябвало да ме лъже?

Но когато си спомни за каква се беше представила самата тя, мозъкът ѝ заработи.

— Тогава ще трябва да ви изясня всичко — гласът му стана поспокоен. — Мистър Албърт Монтгомъри съм аз — повече от двадесет години съм шеф на предприятие. Аз превърнах фирмата в това, което е сега. А вашият Едуард Боуи не е нищо повече от един художник-дизайнер, който се занимава с оформлението на грамофонните плочи. До този момент. След няколко минути той вече няма да има работа тук. Лично аз ще му връча заповедта за уволнение.

Анжела подскочи ужасена, когато чу до какви последствия ще доведат необмислените ѝ думи.

— Не правете това, мистър Монтгомъри! Трябва да е имал основателна причина за тези лъжи. А и в крайна сметка вредата не е кой знае каква!

— Фактът, че ме е унизил във вашите очи, намирате за кавалерски жест?

— О, не — отвърна тя. — Толкова невинна лъжа не би могла да ви унижи — Анжела с радост забеляза, че това грубо ласкателство подейства и лицето на събеседника ѝ отново се проясни. — В края на краищата той си върши добре работата във фирмата. И е автор на обложките за плочите на Бети Карлисъл, нали?

Албърт Монтгомъри кимна.

— Да, вярно е. Тези ужасни триъгълни тела!

Анжела си спомни, че беше употребила същите думи пред Едуард.

— Но критиците високо са ги оценили. А и не са толкова лоши. Просто впечатляват хората — каза тя с известен прилив на гузна съвест спрямо Едуард.

— Щом толкова държите на този нехранимайко, ще трябва да си затворя очите — рече Монтгомъри с фалшива усмивка. „Нищо подобно — закани се наум той, — няма да се отърве така лесно хлапакът!“

Анжела си мислеше друго.

„Щом мистър Боуи не е бил «близък» с Бети, кой тогава? В крайна сметка със собствените си очи видях скъсаната ѝ презрамка?“ Когато срещна смутения поглед на Монтгомъри, отговорът ѝ стана ясен. Ама, разбира се, нали Бети беше казала, че идва от боса! А тя хвърли вината върху Ед. Но ако той не ѝ се беше представил за шеф на фирмата, това нямаше да се случи. Липсваше ѝ още една брънка, за да довърши веригата на мислите си.

— В такъв случай Ед сигурно няма апартамент в Саусалито? — попита тя Албърт Монтгомъри, защото не можеше да си представи, че със заплатата си на художник Еди би могъл да си го позволи.

— И това ли ви е разправял? — мъжът зад бюрото поклати глава. Той отново бе започнал да усуква брадата си. — Доколкото знам, има малък апартамент в Чайнатаун — Монтгомъри се намръщи. — Как изобщо може да се живее там?

— Вие навярно имате вила в Ноб Хил?

— Естествено — скритата ирония в гласа ѝ му убягна. — И бих се радвал, ако ми позволите някой път да ви я покажа.

Тя не отговори и недвусмислено показа, че има намерение да си тръгва.

— Все пак не ми казахте дали сте съгласна? — попита я той настоятелно.

— Ако ми обещаете, че ще спестите на мистър Боуи последствията от лъжите му, бихме могли да поговорим още веднъж за това.

„Само да поговорим — добави мислено тя, — не и повече!“

— Считайте, че е уредено — отвърна Монтгомъри доста прибързано.

„Не звучи особено искрено!“ — сметна Анжела. Но тя беше убедена, че Едуард е човек, който може да се оправи с шефа си и само в краен случай би напуснал фирмата.

— Не забравяйте обещанието си! — напомни му тя още веднъж.

— Но аз изобщо не знам къде мога да ви намеря — каза безпомощно Монтгомъри.

— В „Дрийм Вали“ — отвърна Анжела. Там Монтгомъри щеше да е просто един от многобройните ѝ обожатели, които Миринда Флауърс ѝ отнемаше или включваше в собствения си приятелски кръг.

Обработвайки брадата си с две ръце, Албърт Монтгомъри я проследи с очи. „Една жена, която трудно може да бъде спечелена“ — каза си. Но точно това възбуждаше донжуанския му инстинкт. „Само почакай! Паднеш ли веднъж в ръцете ми, сама ще ми се отдадеш, както всички останали.“

Той посегна към телефона и нареди на секретарката си:

— Мили, кажете на мистър Боуи да дойде веднага! Чакам го незабавно!

Малко по-късно Едуард стоеше пред бюрото му с папка под мишница.

— Седнете, мистър Боуи! — Албърт Монтгомъри му посочи фотьойла, в който допреди малко седеше Анжела.

— Тук са първите ми проекти за касетката със старите записи на Бети Карлисъл — Ед подаде на шефа си папката.

— Това ще го оставим сега настрана — Монтгомъри му я върна обратно.

Ед скръсти ръце на гърдите си.

— Не ми остава друго, освен още веднъж да ви уверя, че не съм имал нищо общо с Бети Карлисъл. Нито във, нито извън асансьора.

— И това не ме интересува вече — отвърна шефът за негово най-голямо учудване. Внезапно Монтгомъри се наведе напред и погледна злобно Ед. — „Мистър Голям Бос!“

Чак сега Едуард схвана накъде духа вятърът. Анжела трябва да му е издрънкала всичко! Всъщност падаше му се. Далече беше от мисълта да я обвинява за това.

— Беше само една малка безобидна шега, мистър Монтгомъри — опита да се измъкне той. — Нищо значително. В никакъв случай не съм искал да си присвоявам вашето положение. Просто си пийнах малко повече и думите сами се изтърколиха от устата ми.

— А певецът, когото обожават всички жени?

Ед започна да се плъзга неловко напред-назад във фотьойла.

— Също беше шега. В никакъв случай не съм го мислил лично.

— Но мен това ме засяга лично, мистър Боуи! Вие сте ме унизил пред мис Антъни! Може би точно това сте възнамерявал. Искал сте да си придадете важност пред нея за моя сметка!?

Едуард много добре съзнаваше, че беше точно така и затова предпочете да си мълчи.

— Искал сте да впечатлите тази модна дизайнерка — продължи шефът му. — Естествено това е разбираемо, ако се сравни вашето обществено положение с това на мис Антъни. Минавало ли ви е изобщо през ума, че тази особа е доста голяма лъжица за вашата уста?

„Точно в стила на Алберт Монтгомъри!“ — мислеше си Ед. Не трябваше да позволява да бъде така обиждан от началника си.

— Не разбрах съвсем последната ви забележка, мистър Монтгомъри — каза той възможно най-невинно. — Достатъчно съм снажен за всяка „лъжица“!

Шефът му прие това за намек към собствения му сравнително дребен ръст.

— Знаете много добре, че това няма нищо общо с физическия ръст — смъмри го Монтгомъри. — Имам предвид социалното ви положение — и още веднъж повтори, наблюдайки на всяка дума. — Социалното положение.

Ед не се поддаде на острия му тон.

— Живеем в страна, в която всеки, който има пипе, може да постигне нещо — отвърна Ед. — Вие самият сте най-добрият пример — от мияч на чинии до милионер. А може би, сър, сте и милиардер...

Директорът на компанията за грамофонни плочи стоеше позеленял от гняв и се подпираше с две ръце на бюрото.

— Мистър Боуи — каза възбудено той, — ще направя всичко възможно, за да не продължавате така. Не и в моята фирма. Искан на работните места да има лоялни хора.

Сега и Ед стана.

— Мистър Монтгомъри, знам, че извърших глупост. Съжалявам, ако това ви е засегнало, и бих искал да се извиня. Само си помислих, че поне веднъж ще мога да бъда някой друг.

„И тогава е избрал мен“ — помисли шефът му и се почувства поласкан от своето предположение. Освен това умелото извинение на неговия служител посмекчи яда му и оправи настроението му. Щом погледнеше този Боуи, не можеше да проумее защо му е трябвало да се пъха в чужда кожа, след като и без това си имаше достатъчно проблеми с малката си заплата.

— Сега можете да се върнете отново на работа, мистър „милионер“ — Монтгомъри освободи Ед с великодушен жест. — Но

преди да натрупате първия си милион, погрижете се, ако обичате, за обложките на плочите.

Ед взе папката отново под мишница и излезе. Шефът можеше да си говори каквото си ще — скоро ще му мине.

„Ще си върна Анжи. Нейната целувка ми е по-скъпа от всякакъв милион“ — въртеше се в главата на Едуард.

Анжела седеше до прозореца на своето малко таванско жилище и гледаше замислено надолу към Голдън Гейт Парк, който в този топъл есенен следобед гъмжеше от любители на ролкови кънки и скейтборд. Беше хапнала в града набързо малко печено пиле и сега обмисляше как да постъпи след онова, което научи от мистър Монтгомъри за Ед.

Наистина беше комично. Едуард Боуи просто се беше представил за шеф на фирмата така, както и тя го излъга, че е модна дизайнерка. Дори жилището, в което я бе поканил, не беше негово, а вероятно на приятеля му. Не беше ли споменала Бети Карлисъл, че в онази съботна утрин е отивала при Фил? Сега всичко си пасваше на мястото. В такъв случай Ед не беше плейбойт, за какъвто го бе смятала, а само се бе поперчил пред нея.

Анжела подпря глава на стъклото. Най-добре щеше да е, ако поговори още веднъж с Ед, но само на четири очи. Дали щеше да ѝ позвъни? Само че как, след като номера ѝ го нямаше в указателя? Значи Ед ще трябва да дойде в „Дрийм Вали“.

Какво ли щеше да стане, ако тя му се обади? В края на краищата, жената днес може да поеме инициативата. Но под какъв предлог? Да го попита дали шефът го е изритал? Или какви са били последствията от нейните „разкрития“? „Спри, Анжела — предупреди я вътрешният ѝ глас. — Не прави това! Нима трябва непременно да признаеш грешката си? Не е необходимо да те смята за бърбровка, която раздрънква всичко наляво и надясно. Остави го спокойно да продължи да играе ролята си...“

Да, Ед трябваше сам да се увери, че за в бъдеще не може да продължава с лъжи.

Ами тя? Нима също не го бе лъгала? Да, вярно е, но не се бе увлякла чак до такава степен. Това обаче не значеше, че трябва непременно да му го натяква.

С доволна усмивка и замислена върху предстоящия разговор, Анжела посегна към телефонния указател.

Едва затворил вратата на апартамента след себе си, Едуард се отпусна уморено на първия попаднал му фотьойл. Какъв ужасен ден! Имаше нужда от разтоварване. Стана и отиде в ателието си. Взе палитрата, размеси боите и нахвърли с дебела четка някаква абстрактна картина в ярки цветове. По време на работа Ед имаше навика да си говори на висок глас.

— Това тук, мистър Монтгомъри — извика той и направи едно грозно петно в центъра на платното, — е твоят нос, който пъхаш навсякъде. Не е ли изключително сполучлив, шефе? А сега ще се посветим на твоята широка, пиянска усмивка, с която ощастливяваш секретарката си при поредната ѝ грешка.

Ед измайстори под червеното петно нос, някакво озъбено образование — нещо като уста.

От всекидневната долетя звънът на телефона.

— Няма да е лошо — каза си Ед — да намеря върху бюрото си и място за телефона — въпреки че изображението на картината приличаше повече на кучешка муцуна, Ед поклати доволно глава.

Телефонът извън още по-настойчиво. Най-сетне Ед се стресна. Веднага се сети за Анжела и се втурна към всекидневната. Взе четката в лявата ръка, а с дясната вдигна слушалката.

— Ало?

— Здравей, Ед, — обади се звънлив женски глас. — Тук е Анжела.

— О, здравей, Анжи! — той усети, че не прозвуча особено въодушевено за поздрав.

— Какъв късмет, че те открих в указателя — продължи тя. — Мен ме няма там. Но защо адресът ти е на Грант Авеню? Страхувах се, че не си истинският Едуард Боуи, но наистина съм имала късмет! Търсих дори един Боуи в Саусалито!

— Имам малък апартамент тук, в Чайнатаун — отвърна бързо Ед. Изглежда, че шефът му не ѝ бе разкрил цялата истина. Значи трябваше да продължи с лъжите си. — Сега вече знаеш защо хладилникът ми в Саусалито не беше зареден. Просто Саусалито ми е доста далеко и обикновено ходя там само в събота.

— Да, разбирам! — Анжела замълча за момент. — Страхувам се, че несправедливо съм те подозирала в нещо, което не си извършил!

— И аз се боях от същото — рече Ед.

— Виновник се оказа мистър Монтгомъри — продължи тя, — той скъсал сутиена на Бети. Нямаше никакво намерение да си признае, но реакцията му бе достатъчно красноречива.

— И какво искаше този прелъстител от теб?

Анжела се засмя тихо.

— Ето и нещо ново — Едуард Боуи в пристъп на ревност. Искаше да ми закачи номера на поредното си завоевание. Но никога няма да успее да заеме твоето място!

— Никога ли? — попита Ед несигурно.

— Е, в крайна сметка ти си босът, нали?

— В известен смисъл... — „твърде е хубаво, за да е истина“ — добави мислено той. — Е, недей да съжаляваш! — каза Ед великодушно. — Не ти се сърдя! Важното е, че все пак ми се обади. Какво ще кажеш, ако...

— ... лично ме увериш в това? — довърши изречението му Анжела. — Дадено — в същия момент тя долови някакъв шум в слушалката. — Какво има, Ед? Да не се задави?

— Не, няма нищо — отвърна той. Не можеше да ѝ опише как от облекчение прокара лявата ръка по челото си, за да си оправи косата. Само че беше забравил за четката, която държеше. — Малко се понаклепах с боя — Ед се погледна в огледалото — челото му беше в жабешко зелено.

— Ще се облека и ще мина да те взема — каза Анжи.

Тъкмо това Ед не желаше.

— Не, не! — възпротиви се бързо той. Веднага си я представи в безбожно скъпа кола да минава край старата къща, в която живееше. — Наистина няма нужда. Още не се е стигнало дотам, че жените да откарват мъжете.

Аргументът му ѝ бе достатъчен.

— Живея на улица „Фултън“ до Голдън Гейт Парк. Кога ще пристигнеш с колата си?

„Колата ми ли?“ — каза си Ед. Досега не знаеше, че има такава. Той помисли. Пак щеше да си има цял куп проблеми.

— След два часа. Става ли?

— Става, Еди. След два часа. Можеш да звънеш отдолу, аз ще сляза. И тогава градът е наш! Чао!

— Чао, Анжи!

Едва затворил слушалката, Ед се залови светкавично за работа. Имаше доста неща за уреждане. Трябваше да намери отнякъде кола, да изрови нещо сносно за обличане и да изтегли пари от банката. Но преди всичко трябваше да измие зелената боя от лицето си.

Едуард беше предложил на Анжела един ресторант на Президио Авеню, за който знаеше, че се посещава от изискано общество и разполага с приятен интериор. Извадиха късмет и чакаха само половин час на бара, докато се освободи маса. Ядоха риба с френско бяло вино. Сега чакаха горещия шоколад и кафето.

Анжела успя много бързо да изчерпи финансовите запаси на Едуард.

— Сигурно е доста скъпо? — отбеляза тя, след като отново обходи с поглед ресторанта.

Едуард махна с ръка.

— Така е. И аз ще трябва да затъна в дългове, за да платя тази вечеря — уж се пошегува Ед, но „по изключение“ това не беше лъжа, защото трябваше да се съобразява с кредита си от банката. — Ако не признаят чековете ми, мога да предложа услугите си като мияч на чинии. Така сигурно за кратко време ще стана милионер — добре че тази история вече беше зад гърба му, иначе при спомена за разговора с шефа апетитът му сигурно щеше да изчезне. — Може би трябваше да поканя една модна дизайнерка като теб в „Мак Доналдс“?

— Имаш ли нещо против хамбургерите? — попита Анжела, която го гледаше занесено в очите.

— О, не, нямам. Но мисля, че там ще ти е малко неудобно в твоята рокля „Карден“ — предположи Едуард, когото погледът ѝ не успя да обърка.

Тя го поздрави изненадана, че я е забелязал.

— Поне един мъж да обърне внимание!

— Дребна работа — засмя се Едуард. Как обичаше Анжела този негов палав смях! — Видях етикета, когато ти поднасях стола. Мислех, че жена като теб се облича само в свои модели.

Анжела, която беше в наситено червена рокля с камбанообразна долна част — специална поръчка от един бутик — не се предаде така лесно. В последно време беше научила твърде много за Ед.

— Това също е мой проект — каза гордо тя. — А „Карден“ просто го купиха от мен — май че наистина беше време да изостави тази тема колкото се може по-скоро. — Но и твоята кола си я бива — не му остана дължна. — Хубава кола! Само че според мен в един град като Фриско с неговите свежи морски ветрове гюрукът ѝ трябва по-често да се вдига.

— Вярно е — въздъхна Ед с физиономия на измъчен шофьор на „Кабрио“.

В последната минута приятелят му Фил отстъпи колата си, но изрично го предупреди, че повече няма да подкрепя лъжите му и че това му е за последен път. Едуард му изплати дълговете си и го увери, че все някога ще каже на Анжи истината. Но не беше задължително да го стори точно днес!

Той отново я погледна с възхищение. Сякаш с магически пръсти Анжела беше стъкнала дългите си руси коси на дребни къдрички, които ѝ придаваха нещо ангелско. Те би трябвало да контрастират на агресивния кървавочервен цвят на роклята, но в действителност съчетанието им правеше поразяващо невинно дръзко впечатление, което въздействаше просто главозамайващо.

Тази вечер Едуард дълго се бе колебал, преди да се откаже от коженото си яке. След упорито тършуване щастието все пак му се бе усмихнало и той бе успял да намери единствената си вратовръзка между художествените томове в библиотеката. Облече си бяла риза под широкия пуловер, който майка му бе изплела преди няколко години. По време на търсенето му бе станало ясно, че ще трябва да промени начина си на живот, ако иска да задържи жена като Анжела. Невъзможно беше да се явява пред нея всеки път с една и съща вратовръзка. Досега не беше отделял особено внимание на облеклото си, както и на много други впечатляващи жените неща.

Но Анжела, която седеше срещу него и смучеше шоколада си, в момента изобщо не поглеждаше дрехите му. Тя виждаше единствено неговата младежка жизненост, чара и радостта му от това, че седи тук с нея. Изглеждаше ѝ най-привлекателният мъж в целия ресторант. У него липсваше леко отегченият вид на другите посетители, които

сигурно редовно идваха тук, за да се изложат на показ. Не, личеше му, че се наслаждава на присъствието ѝ и е благодарен на всяка минута, прекарана в компанията ѝ.

И двамата не обелиха нито дума за недоразуменията, които бяха възникнали помежду им. Важното беше, че отново са заедно. Едуард и Анжела разбраха през тези часове, колко силно се нуждаят един от друг.

За Ед единствената горчива капка в чашата на прекрасната вечер беше, че и при най-добро желание не можеше да измисли как да продължи започнатата игра. Не можеше вечно да се прави на „големия бос“, нито да се преструва, че притежава несметни запаси от долари — това щеше да му излезе твърде солено.

Анжела се облегна доволна на стола си.

— Мисля, че малко движение ще ни се отрази добре. Какво ще кажеш за „Екстази“? Или имаш нещо против танците?

Още като чу това предложение, дъхът на Еди секна, защото знаеше, че „Екстази“ е един от най-скъпите клубове в града. Но знаеше също, че вечер като тази не бива да свършва бързо. В случай че парите не му стигнеха, все още имаше кредитни карти.

— Нямам абсолютно нищо против танците, така че щом желаш... — отвърна той усмихнато и в очите му се отрази блясъкът на свещите, които горяха на масата между тях.

Анжела и Ед танцуваха, докато останаха без сили. Но тогава оркестърът поде една бавна поредица и двамата плътно прегърнати влязоха в ритъма на лиричната музика. Светът около тях сякаш се изгуби нанякъде.

„Екстази“ се намираше на най-горния етаж на една голяма сграда и през прозорците му се разкриваше поразяващо красива гледка към залива на Сан Франциско, където светлините на корабите се движеха като фенери на самотни скитници. Двамата влюбени не забелязваха нищо. Не обърнаха внимание дори на звездите, които блестяха по небето като огромни диаманти. Забравено беше супермодерното обзавеждане на дискотеката, направено от известни архитекти, забравени бяха и останалите присъстващи, които танцуваха до самите тях. Единственото, което усещаха, беше музиката, преливаща се в кръвта им, и топлината на другия.

На масата, която бяха изоставили, за да танцуват, стоеше големият букет пурпурни рози, които Ед беше купил за Анжела от един търговец. До него бяха преполовените им чаши с джин тоник. Въртящите се прожектори в дискотеката хвърляха приглушена светлина. Телата на Едуард и Анжела, впити едно в друго, бяха изпълнени с жар. В полумрака на дансинга те се чувстваха достатъчно скрити, за да си разменят целувки. Притискаха се още по-силно, сякаш искаха никога да не се разделят.

Едуард погали нежно с едната си ръка главата на Анжела, отпусната на рамото му, а с другата обви талията ѝ и почувства топлината на хълбоците ѝ, движещи се в такт с музиката. Анжела пъкна едното си бедро между краката му и при всяко движение пробуждаше Ед с гърдите си. Той се страхуваше, че е достигнал предела на възбудата си, която всеки момент заплашваше да избухне. Никога не бе пожелавал така силно жена, както сега Анжела. Но къде да я отведе?! Само не и в апартамента си, който приличаше на всичко друго, освен на „любовно гнездо“.

Анжела вдигна главата си и го погледна.

— Еди — промълви тя, — хайде да вървим! Веднага! Иначе рискуваш да те прелъстя още тук, в средата на дансинга. Ако се забавиш още малко, не отговарям за последиците.

Ед я хвана за ръка и я заведе до масата.

— Анжи, четеш мислите ми — каза ѝ тихо той. Погледна часовника си и с ужас видя, че полунощ отдавна е минало. — Бързо да тръгваме, нямаме време. Не мога да си позволя да закъснея утре за работа.

— Сигурно имаш някоя важна среща — подхвърли Анжела с едва доловима ирония в гласа.

— Единствената важна среща, която бих могъл да имам, е с една порядъчна мис Анжела Рейвън Антъни — поясни Ед и направи знак на келнера. — На тази уговорка ще посветя възможно най-много от времето си.

В „Екстази“, както и в ресторанта, Едуард даде тлъст бакшиш на келнера — по-скоро за да подели щастието си с другите, отколкото да впечатли Анжела. И без това беше пръснал вече толкова пари, така че няколко долара повече или по-малко бяха без значение.

След като се спуснаха с осветения като коледна елха външен асансьор, Едуард се огледа за такси. Беше пил твърде много и се страхуваше да подкара колата на Фил. Докато чакаха, прекараха времето си в целувки, които ги подготвиха за „онова“, което им предстоеше.

Когато най-сетне едно такси спря, сложиха розите на предната седалка, а те самите се настаниха отзад. Едуард побърза да съобщи на шофьора адреса на Анжела.

— О, не — запротестира тя. — Карайте към Грант Авеню! — и добави по-тихо към Ед. — Непременно искам да видя другия ти апартамент. Ако дори наполовина е така божествен като жилището ти в Саусалито, моят дом ще бледнее — всъщност и тя като Ед се страхуваше да не се изложи със скромния си апартамент. — Освен това е и по-близо.

— Но, скъпа — увещаваха я горещо той, — съвсем не съм подготвен за посещение.

— И в Саусалито не беше — припомни му Анжела. — Но въпреки това ни беше много приятно.

Тя го сръга, усмихвайки се многозначително.

— Там беше съвсем друго нещо — отвърна Едуард. — В малкия апартамент всичко е надолу с главата. Наистина не изглежда особено приветливо.

— Това няма значение, щом ти си с мен — Анжела погали нежно ръката му. — Карайте към Грант Авеню! — обърна се тя към шофьора.

И тъй като думите ѝ прозвучаха доста категорично, Ед не се опита да се съпротивлява повече, а мъжът с бейзболната шапка мигновено даде газ.

Анжела си пое дълбоко въздух. Тя искаше най-сетне да притежава своя Ед такъв, какъвто е в ежедневието си, а не да го гледа в теснотията на собственото си жилище или в наетия апартамент в Саусалито.

Скоро отминаха Пагодентор на улица Буш и се озоваха в Чайнатаун — едно приказно място, където пътните табели са покрити с китайски надписи, а лампите — с дракони. Въпреки късния час тротоарите все още бяха оживени. Кафенетата бяха пълни с хора, а много от живеещите тук правеха последните си покупки по уличните щандове или просто си вземаха по една закуска.

Таксито спря пред китайски ресторант, чийто покрив стигаше почти до края на улицата.

— Тук ли живееш? — попита Анжела с широко отворени очи.

„Дали беше разочарование или възхищение?“ — помисли си Едуард.

— Харесва ми — отвърна ѝ протичко.

— И на мен ми харесва! — извика възторжено Анжела. — Всичко е толкова цветно. И тази музика! Винаги съм се чудила как умеят да пеят толкова високо тези хора.

Тя подуши във всички посоки и пусна куп хвалебствия за мириса на екзотичните подправки.

— Също като аромата на Ориента, който в младежките ми години лъхаше от приключенските книги. Погледни натам — колко апетитно изглежда всичко — Анжела посочи гостилниците наоколо, по чиито витрини висяха патици, гъски, пилета, свински бутове и най-вече безброй видове риба. — Защо не вечеряхме направо тук? Бързо ме отведи, защото ако остана още малко сред тези вкуснотии, сигурно отново ще изгладнея като вълк.

— Ще му помогнем на този вълк — усмихна се Едуард и я поведе към един невзрачен вход до ресторанта. Стълбището ги изведе до отворената врата на кухнята. — Лин! — провикна се Ед в силно осветеното и блестящо от чистота помещение.

От дъното пъргаво изскочи дребен, тумбест китаец.

— Добър вечер, миста Боуи — каза той с лек поклон. — Добре дошли в този дом, мис.

— Можеш ли да ми пратиш горе две порции Ван Тан, Лин?

— С вино „Плум“?

— Да — кимна Едуард.

— Аз изтича веднага да види дали има Ван Тан.

И със същата бързина, с която се бе появил, Лин изчезна зад рафтовете.

— Ако работех в телевизията, веднага щях да го ангажирам за всички китайски предавания — каза Анжела усмихнато. — Това е типична персона. Сигурно и „Р“ не може да казва.

— Зависи от настроението му — засмя се Ед. — Бъди предпазлива, Анжи! Иначе хубаво ще налапаш въдицата му. Точно това цели с държанието си. В крайна сметка и той гледа телевизия и

следователно отлично знае как искат да го видят хората. А предложената роля сигурно би отхвърлил, защото през целия ден е доцент в университета, а вечер готви в собствения си ресторант. При това „Небесният дракон“ е истинска златна мина.

— Ясно.

Лин отново се появи от дъното на кухнята.

— След няколко минути ще ви донеса всичко — Еди се оказа прав — сега в говора на китаеца нямаше и сянка от акцент. — Междувременно Ед сигурно ви е казал, че преподавам философия в университета, мис?

— Да, мистър Лин, каза ми — кимна му любезно Анжела.

— И тъй като от един философ по всяко време може да се очаква някоя мъдра поговорка, а виждам, че двамата изглеждате така доволни, както може да ви направи само една хубава вечеря, ще ви кажа само, че „оризът от собствената тава те кара да забравиш ориза от чуждата“. С други думи, надявам се, че при следваща възможност ще имате предвид моята кухня.

— Обещаваме — каза Анжела.

„Дано да има следващ път“ — помисли си Едуард, който нетърпеливо очакваше да види реакцията ѝ, когато влезе в жилището му.

— Значи до скоро, Лин!

Ед махна набързо на собственика на ресторанта и поведе Анжела нагоре по стълбите.

— Фантастично! — въодушевяваше се все повече Анжела. — Апартамент, свързан с ресторант. Ако живееш тук, сигурно щях да съм дебела като слон.

Ед отвори вратата на дома си със смесени чувства и светна лампата.

Анжела нададе панически вик.

— Погледни само! Някой е влизал с взлом, докато те е нямало! — очите ѝ се бяха разширили от ужас.

— О, не — отвърна Ед с леко разтреперан глас и поклати глава. — При мен винаги изглежда така.

Наистина безпорядъкът създаваше впечатлението, че крадци са преобърнали апартамента с главата надолу в търсене на нещо ценно. Едуард светкавично се залови за работа. Той веднага изтича в кухнята,

откъдето се върна с ваза, пълна с вода. Анжела пое вазата от ръката му, подреди розите и ги постави на една ниска масичка.

— Всичко останало, което имаш да вършиш, може и да почака — каза тя, обви с ръце врата му и привлече главата му към себе си. — Но това — не.

— Хм — успя да рече Ед.

Целувката ѝ беше безкрайна, но след нея той можа набързо да разчисти масата, да пооправи канапето и да поднесе две чаши. По едно време Лин почука на вратата. Едуард го пусна вътре. Китаецът изчезна в кухнята, откъдето се появи с две малки чинийки. На Анжела ѝ потекоха слюнките при вида на забитите в тесто парчета месо. Лин беше донесъл и шише сливово вино, с което напълни чашите.

— Миста Ед сигурно позволи мен да се оттегли? — попита той с широка усмивка.

— Е, хайде, изчезвай, стари китаецо — каза Ед шеговито. — И не забравяй да пишеш това в сметката!

— Вие двамата наистина ми изглеждате като хора, на които Буда гледа с усмивка отгоре — отвърна Лин, след като ги огледа и затвори вратата след себе си.

— Трябва да потопиш това в соса — обясни Ед на Анжела.

— Фантастично е! — възкликна, дъвчейки тя.

— Лин е не само добър доцент, а и превъзходен готвач! — рече въодушевено Ед.

След като изядоха всичко, Ед занесе съдовете в кухнята. В това време Анжела запали свещи и пусна „Когато вятърът се промени“ на Бети Карлисъл.

Едуард седна в краката ѝ и сложи глава в скута ѝ.

— Анжела — каза тихо той, — имам само една молба!

— Да? — тя погали косата му.

— Ще останеш ли за закуска? Днес не успях да ти предложа кой знае какво и през цялото време се питах какво би станало, ако закусим заедно.

— Глупчо! Разбира се, че ще остана за закуска.

В очите ѝ Ед изглеждаше толкова наивен и нараним, сякаш едно нейно „не“ би могло да го нареже на парчета. Но в същото време тя чувстваше и силата му, която можеше да противостои на всички проблеми по света.

— Радвам се — каза Ед.

— И аз се радвам, че съм с теб!

Анжела развърза вратовръзката му и разкопча горните копчета на ризата му.

Едуард беше съсредоточил цялото си внимание върху жената пред себе си. Поглъщаше лекия дъх на розите и възбуждащия аромат на плътта ѝ, усещаше върху бузата си финия плат на роклята ѝ, а когато прокара ръка по заоблените ѝ прасци, почувства нежността на кожата ѝ. Пламъците на свещта танцуваха по тялото на Анжела, а очите ѝ издаваха страстно желание, докато дълбокият еротичен глас на Бети Карлисъл изпълваше стаята с меланхолията на блуса.

— Страхувам се, че ще трябва да се разделиш с мосю „Карден“ — каза Едуард и потърси пипнешком ципа. — Само ни пречи.

— Лесна работа.

Анжела му помогна при събличането на роклята. Ед очакваше трепетно „събличането на ангела“. Внимателно взе роклята и я остави настрана. Анжела издърпа пуловера му през главата.

— Мек е — забеляза тя. — Такива пуловери могат да плетат само майките.

— Така е — кимна Едуард. Той смъкна панталона и ризата си.

Анжела не сваляше поглед от показателя на възбудата му, който нетърпеливо напираше изпод слипа. Тя се притисна към него, издавайки сладострастен стон.

— Толкова съм щастлив! — промълви Едуард. — За последен път бях така щастлив, когато баща ми ме заведе в Дисниленд.

— А миналия петък? Не го ли броиш?!

Анжела го проследи, докато измъкна последователно и двата си крака през слипа.

— Тогава беше... друго... Не знам защо...

Тя знаеше. Тогава Ед не беше в своя дом, не можеше да се отпусне така, както тук. Това жилище му отиваше някак си повече от студения луксозен апартамент в Саусалито.

Едуард я занесе във фотьойла и отново се сгуши в краката ѝ.

Анжела чувстваше косите му върху голите си бедра. И ръцете му бавно се плъзгаха нагоре по тях. Когато достигнаха влажното ѝ, покрито с нежен златист мъх венерино хълмче, цялото ѝ тяло потръпна. После нещо меко и топло смени пръстите му. Бяха устните

му, които загалиха центъра на удоволствието ѝ. Анжела отметна глава назад. Устата ѝ шепнеше да не спира, а ръцете ѝ, обвили тила на Ед, го насърчаваха да бъде по-смел. Струваше ѝ се, че всяко местенце по тялото му, което докоснеше, пламтеше. И наистина огънят в него се разпалваше с все по-голяма сила. Ръцете му пътешестваха пъргаво навсякъде и разкриваха все нови и нови еротични точки. Милувките на Ед, които я докараха почти до безумие, бяха изпълнени с изключителна нежност, която още повече подклаждаше страстта и насладата ѝ.

Анжела го придърпа полека нагоре.

— Ако не започнеш да гасиш огъня, който сам разпали, ще трябва да викаме пожарната. Или не забелязваш, че цялата съм в пламъци?

Ед я намести внимателно на фотъойла.

— Няма нужда да викаме пожарната на Сан Франциско. Сам ще свърша тая работа!

— Ела, пожарникарю! — промълви тя и го привлече върху себе си.

Телата им се впиха плътно, Анжела повдигна таза си и почувства как мъжествеността му я пронизва. От главата до петите тя изтръпна от удоволствието да чувства Ед не само в прегръдките, но и дълбоко в себе си.

Докато устните му обсипваха с безброй целувки лицето и шията ѝ, ръцете му, обхванали ханша, притискаха тялото ѝ все по-плътно. Нямаше никакво съмнение, че Ед не ще я освободи от обятията си, преди да изгаси огъня в нея. Той проникваше не само до дъно в тялото, но и в душата ѝ. И двамата се освободиха напълно от задръжките си. Всеки се остави да бъде воден от другия с единственото желание да дава и да получава наслада. Ако в този момент можеха да разговарят, сигурно щяха без колебание да признаят лъжите си, защото всеки искаше да се отдаде на партньора си колкото се може по-пълно. Движенията на Едуард ставаха все по-бързи. Беше поел с уста розовото връхче на гърдата ѝ и ту сключваше устни около него, ту нежно го хапеше.

Анжела се беше вкопчила отчаяно в него, а ръцете ѝ дращеа в разгара на екстаза гърба му. Тя притискаше широко разтворената си уста в косата му, за да заглуши виковете си.

Ед усети приближаването на върховното усещане и замря за миг, за да го удължи.

Анжела също почувства как тялото ѝ се разтърси и тя безпаметно зашепна нежни думи в ухото на Ед. Болезнено сладки спазми я караха неистово да се вие и мята. Последното нещо, което видя, преди да пропадне в някаква огромна бездна, беше Ед, който продължаваше да лежи върху нея с отметната назад глава. После всичко потъна в синя мъгла...

Времето спря своя ход.

— Беше прекрасно! — чу Анжела задъхания глас на Ед.

Повдигна клепачи и се загледа в искрящите му очи.

— Еди, страх ме е! — призна му тя.

— Страх ли? — повтори объркано той.

Анжела въздъхна.

— Всеки път, когато сме заедно, е по-хубаво от предишния. Страхувам се, че някога ще получа сърдечен удар или че няма да успея да се върна на земята.

Едуард я погледна сериозно.

— Често стават такива неща. Четох във вестника. Обръщай внимание на заглавията! Последното гласеше: „Смърт в малките часове“. С това шега не бива. И не забравяй, че в никакъв случай не можеш да ми се доверяваш! Ще направя всичко, което е по силите ми, за да намериш смъртта си по такъв приятен начин!

— Ах ти, убиец такъв! — закани му се тя. После запита нетърпеливо: — Кога?

— Когато пожелаеш.

— Веднага! — отвърна бързо Анжела.

Едуард се засмя, тя успя да види малките бръчици в ъгълчетата на очите му. В стаята бе станало по-светло. Анжела погледна изненадано през прозореца. Наистина на хоризонта се бе появила светла ивица, която се спускаше над шарените покриви на Чайнатаун.

Едуард проследи погледа ѝ. После взе часовника си.

— Имаме достатъчно време за една хубава закуска — заяви той. — Трябва да бъде линчуван онзи, който е виновен нощи като тази да имат край.

— Тази нощ свърши — промълви Анжела. — И тя трябва да бъде последната, която е имала край.

— Права си — кимна Ед. — Ще отида да напълня ваната.

— Ще се изкъпем ли заедно?

— Разбира се.

Когато Едуард изчезна да изпълни намерението си, Анжела се протегна блажено и се заслуша в шума, идващ от улицата. Чайнатаун се събуждаше, ако изобщо бе спал. Тя чуваше как чистачите плъзгаха метлите си по асфалта. По Грант Авеню минаваха първите камиони, превозващи хранителни продукти от централния пазар. Един след друг магазините вдигаха предпазните си решетки. Как обичаше Анжела шума на големия град, който ѝ напомняше, че не е сама на света. Сега той се сливаше с мелодичния глас на Едуард от банята в сутрешна симфония, с която Анжела искаше да започва всеки ден.

Малко по-късно двамата бяха вече във ваната. Тя беше твърде малка дори за човек със среден ръст, но какво значение имаше това за двама влюбени, които се стараеха да бъдат колкото се може по-близо един до друг...

Докато си изтриваха взаимно гърбовете, Анжела огледа банята. В нея цареше същото безредие, както и в целия апартамент.

— Мислех, че един продуцент на грамофонни плочи като теб може да си позволи да има цяла армия прислужници, които да въдворят малко ред в стаите.

Едуард се огледа виновно.

— И как после ще намеря нещата си? Не, тук жени не пускам. При мен всичко си има точно определено място — „С малки изключения, разбира се“ — добави мислено той, защото си спомни колко дълго бе търсил вратовръзката си.

— Ами аз? Не мога ли да ти помогна с нещо? Или и мен ще изхвърлиш?

— О, не съм казал това — запротестира Ед. — Може би някой път ще успеем да организираме една голяма чистка. Разбира се, ако имаш желание. Трябва да призная, че това мое жилище съвсем не е пригодно да приеме една лейди като теб.

— Вярно е! — кимна Анжела. — Следващия път като дойда, ще си вода поне келнер и готвач. А да — и иконом.

— Наистина ли? — попита несигурно Ед.

— Разбира се! При това казах „поне“.

„Ето на — помисли си Ед, — отново този стар проблем.“

— А дотогава ще трябва сами да се погрижим за закуската си — заключи Анжела. — Какво ще кажеш, ако ти направиш кафето, а аз изляза да купя нещо топло?

— Добра идея! — рече Ед. — Надявам се обаче, че имаш намерение да се върнеш.

— Ще се върна — увери го усмихнато тя, — няма да се откажа от сутрешното си кафе. Има ли нещо, което не обичаш да ядеш? Питам, за да знам какво да купя.

— Ям всичко, освен консерва от куче и печени ръкавици — пошегува се Едуард. — Донеси каквото намериш!

Анжела облече един негов панталон, риза и коженото му яке, защото немислимо беше да отиде на покупки в своята рокля „Карден“. Ед забеляза, че дори малко големите за ръста ѝ мъжки дрехи ѝ стояха добре.

И покупките ѝ си ги биваше. Заедно със силното кафе и пресния сок от манго двамата ядоха ориз с раци и плодове — нарове, малки азиатски банани и ананаси.

— Това е най-хубавата закуска, каквато съм яла някога — констатира Анжела и доволно избърса устата си с една салфетка.

— Защото ни е първа — каза Едуард.

— Бети ми подари два билета за следващия си концерт във Фриско. Трябва да те хвана за ръчичка и да те завлека там.

— Добричката Бети — отвърна той. — Няма нужда да ме влачиш. Ще те придружа доброволно.

— Впрочем заслугата за вчерашната ми поява в компанията за грамофонни плочи е нейна и на приятеля ти Фил.

— Ще трябва да им се реванширам — реши Ед. — Макар че и аз можех да осигуря билетите.

— И още нещо, Еди. Преди, докато си миеше зъбите, влязох в другата стая. Може да ме сметнеш за ласкателка, но трябва да ти кажа, че картината, окачена там, много ми харесва.

— Какво? Наистина ли? — попита недоверчиво той.

— Дори ми напомня малко работата на вашите художници в компанията. Защо не се опиташ да я продадеш. Нали сам беше казал, че хората харесват такива неща. Има нещо предизвикателно в нея.

— Това беше идеята ми — отвърна мрачно Едуард, спомняйки си за своя шеф. Той погледна часовника си и нададе вик на ужас. — Ако

веднага поразтребиш, все още имам шанс да отида навреме на работа. А как стоят нещата при теб?

— Ще взема такси и ще се отбия вкъщи. Тези дрехи може да ти изглеждат фантастично, но за мен едва ли са най-подходящото. А роклята „Карден“ би сложила лошо начало на работния ми ден. Ще се видим ли довечера?

Тя му подаде ръка над масата.

— Ако изкарам благополучно деня, ще ми останат сили колкото да се хвърля в леглото — прогнозира Ед, прозявайки се. — Все пак имам една безсънна нощ зад гърба си. Ще ми се разсърдиш ли, ако ти отговоря с „не“?

— Не, няма.

Как можеше да му се разсърди, след като самата тя не се чувстваше особено бодро. И тя би се радвала, ако този ден премине благополучно. Вечерта щеше да се задоволи да мисли за Ед и да си представя следващата им среща. После щеше да си легне и да се опита да го сънува.

— Довечера само ще ти звънна — предложи Анжела. — Трябва да ти дам възможност за почивка. Предстоят ти още много неща.

— Какво например?

— Ами например — каза Анжела, намигайки, — още много безсънни нощи...

8

На следващия ден Миринда Флауърс се появи от задната стая с писмо в ръка и двусмислена усмивка на лицето.

— Мис Антъни! — викна тя към Анжела. — Някой от вашите обожатели днес отново ви е писал. Писмото дойде със сутрешната поща.

Анжела изостави работата си и пое от ръката на шефката си розовия плик. Адресът и името ѝ бяха изписани с акуратен почерк.

— Не знаех, че всеки ден получавам писма от така наречените си обожатели.

Анжела погледна студено шефката си. Предполагаше, че Миринда отново ревнува. Следващата ѝ забележка само потвърди това.

— Този път наистина сте уловила в мрежата си доста голяма риба. На ваше място не бих я изпуснала така бързо, както направихте впрочем преди няколко дни с бедния Еди! — при последните думи гласът ѝ се сниши до поверителен шепот.

Анжела погледна подателя. С големи печатни букви бе изписано името на Албърт Монтгомъри.

— Познавате ли го?

Миринда кимна.

— Че кой не го познава! Но за съжаление само по име.

— Него можете да си го задържите само за себе си! — отвърна снизходително Анжела и ѝ обърна гръб.

— Шефът на компанията за грамофонни плочи! — прошепна Миринда Флауърс със страхопочитание и изчезна в стаята си.

Анжела Антъни разкъса отегчено плика. Нямаше да се учуди, ако се окажеше леко напарфюмиран. Съдържанието можеше да си го представи предварително. Наистина излезе права. Върху луксозна хартия грижливо бе написана покана за обяд във вилата на Албърт Монтгомъри в Ноб Хил.

„По-безсрамно и директно не би могло да бъде“ — заключи Анжела. За каква я мислеше този човек? Нима си въобразяваше, че с

парите и влиянието си може да впечатли всяка жена?

Нужно ѝ бе само да помисли малко, за да стигне до извода, че това е добър повод за Бети Карлисъл да се отърве от този натрапчив мъж веднъж завинаги. Къде ли можеше да я открие сега? Може би най-добре щеше да е, ако позвъни в „Юнлимитед рекърдс“.

Опитът ѝ се увенча с успех. Бети тъкмо имаше почивка в студиото за записи и бе на нейно разположение. Анжела побърза да ѝ се извини за неприятностите, които неволно ѝ бе причинила. В отговор се чу перленият смях на Бети.

— Не се притеснявай, милинка! В края на краищата, вината е моя. Все пак аз знаех що за фалшива игра върти Ед с теб. Но ако ти бях казала една-едничка думичка, той щеше да ми се разсърди за цял живот. Е, сега знаеш всичко. Чувам, че си имала нещо с „големия бос“?

— Покани ме в кабинета си.

— Е, и?

— Пфу! — изпuffтя Анжела. — Липсваше само подносът с договора, за да ме накара да налапам въдицата му.

— Ясно. Сигурно можеш да си представиш какво трябваше да правя в продължение на години, за да поддържам настроението му. С най-голямо удоволствие бих го пратила по дяволите!

— Мисля, че имам точно това, което ти трябва, Бети. Но най-добре е да не ти обяснявам сега, защото шефката ми току-що се появи и няма да пропусне нищо от това, което казвам. Просто ще го пхна в един плик и ще ти го изпратя. Използвай го както намериш за добре.

— Нямам търпение, миличка.

— На какъв адрес мога да те открия? Може би в апартамента в Саусалито?

— Точно така. Ще остана във Фриско до концерта. А щом съм във Фриско, живея при Фил.

С това предположението на Анжела, че жилището, в което прекараха първата си нощ с Едуард, принадлежи на приятеля му, се оправдаха.

— Всичко хубаво, Бети! — каза тя. — Вярвам, че добре ще се възползваш от онова, което беше предназначено за мен.

— Наистина ли няма да ми кажеш нищо определено?

— Съжалявам, Бети! Трябва да затворя! Току-що влезе един клиент.

— Добре, Анжи! Чао! И благодаря, че ми се обади!
— Няма защо, Бети!

Бети Карлисъл обичаше да се вози на мотоциклет, седнала зад някой от телохранителите си. Всяка друга звезда би предпочела ролс-ройс със собствен шофьор, но на нея моторът просто ѝ доставяше повече удоволствие. Вятърът развяваше портокаловите ѝ коси, а късата ѝ пола се беше вдигнала дотолкова, че доста мъже се обръщаха след нея.

Бети мислеше за поканата в чантичката си. Колкото повече остаряваше Албърт Монтгомъри, толкова повече ставаха парите му. И колкото повече пари имаше, толкова по-примитивни ставаха опитите му за контакти с жените. Да изпраца на фаворитките си някаква супер директна покана за интимен обяд в дома си като прелюдия към креватното продължение! И на това отгоре върху розова хартия! Какво всъщност си въобразяваше този тип?

Бети бе решила днес окончателно да приключи с тази унижителна за нея ситуация. В края на краищата, отдавна бе стъпила на краката си и повече не се нуждаеше от този дребнав продуцент! При това не ѝ беше помогнал кой знае колко в кариерата ѝ.

Не, трябваше още сега да сложи край. Затова и двамата ѝ телохранители я придружаваха. Възможно бе потърпевшият да се ядоса. Албърт Монтгомъри не беше от мъжете, на които може изведнъж да се каже „сбогом“, без да се очаква агресивна реакция от тяхна страна.

Двата ревящи мотора спряха пред дома на продуцента и привлякоха не малко обезпокоени съседи по прозорците. Бети слезе и даде знак на бодигардовете си да я чакат на входа. С парче дъвка, което залепи върху обектива на камерата над звънеца, тя предотврати преждевременната си идентификация и само каза по микрофона:

— Аз съм!

Една прислужница я пусна да влезе.

— Мистър Монтгомъри се извинява, че ще се забави още пет минути, мис Карлисъл — рече мексиканката, която не знаеше, че домакинът очакваше съвсем друга персона. — Дотогава може да го почакате в салона.

— Благодаря, Мария.

Бети отиде в салона, където в камината вече гореше огън. Тя се разположи в един фотьойл и зачака появата на Монтгомъри.

Ако самия него още го нямаше, то гласът му вече се чуваше от съседната стая:

— Добър вечер, мис! — извика той. — Радвам се, че дойдохте! Няма да съжалявате!

Бети му отвърна само с едно неясно:

— Здравейте!

— Идвам веднага — обади се отново домакинът. — Ако искате нещо за пиене, можете да се обслужите в барчето.

„Добра идея“ — реши Бети, отиде при добре заредения бар и си направи един „Манхатън“.

— Ето ме и мен!

С бодра крачка и протегнатата ръка Албърт Монтгомъри прекрачи прага на хола. Но веднага замръзна на мястото си, когато видя кой беше там. Остана като прикован наред помещениято, сякаш се бе втурнал към невидима стена.

— Бети!

— Здравей, сладурче! — неочакваната гостенка му се усмихна и се намести по-удобно в огромния фотьойл. — Изглеждаш така, сякаш си очаквал някой друг! Може би идвам в неудобен момент?

— Да, така е — побърза да отговори Монтгомъри. — Чакам един делови партньор. Трябва да обсъдим една важна сделка.

— Огънят в камината, многобройните свещи в столовата, смокингът ти, това, че поздрави някоя си „мис“ и най-вече парфюмът, в който сякаш си се окъпал, ме карат да се съмнявам, че чакаш „делови партньор“.

— Разбира се, че чакам — отвърна той раздражено. — И ще съм ти благодарен, ако не ме безпокоиш повече!

— А, така ли, сега пък съм те безпокояла — повтори Бети, като продължаваше да се усмихва. — А този „делови партньор“? Красив ли е? Но всъщност това не е толкова важно. По-добре е да попитам дали е богат. Не си губи времето да ми отговаряш! Знам, че е богат, иначе каква работа би имал с него? В такъв случай предпочитам да остана и да се запозная с него — тя го погледна иронично.

— Не можеш да го сториш, Бети! — Албърт Монтгомъри поклати глава и го удари на молба. — Бъди така добра и ме остави сам! Този мъж е от голямо значение за мен и компанията.

Ръцете му оправиха нервно папионката, за да опипат после копчетата на жилетката.

— А аз толкова исках да прекарам тази вечер с теб! — каза Бети с престорено разочарование. — Не ти ли харесвам вече?

— Напротив, скъпа — отвърна бързо той. — Харесвам те както винаги досега. И ти обещавам, че ще наваксаме вечерта възможно най-скоро. Но сега наистина не можеш да останеш повече, защото го очаквам да дойде всеки момент. Мария ще те изпрати.

Бети примига невинно с очи.

— Щом си очаквал някого, питам се защо тогава си ми изпратил покана. И то в такава мила форма, каквато не съм свикнала да получавам от теб.

— Изпратил съм ти покана?

— Да, точно така — кимна упорито Бети.

Пръстите му отново сграбчиха нервно папионката.

— Говориш глупости! — извика Монтгомъри. — Как така ще ти изпратя покана, без да знам! Все още не съм на възраст, в която такива работи се забравят!

— И аз мисля така — отвърна Бети и измъкна ловко от чантичката си розовото писмо. — Би ли обяснил какво е това? Само не казвай, че е служебно съобщение от компанията за грамофонни плочи!

Албърт Монтгомъри стоеше пред нея, вперил очи в парчето хартия и се питаше как ли е попаднала поканата в ръцете ѝ. Той трескаво търсеше някакъв отговор и понеже такъв не му идваше на ума, мълчеше.

— Всичко е посочено тук. Днешна дата, часът съвпада. Дори си я подписал. Искаш ли да оспорваш?

— Ами... ммм... не...

— Така значи — каза рок звездата доволно и се облегна във фотьойла. Тя наблюдаваше с радост как Албърт губеше почва под краката си при този внезапен обрат на нещата. След като достатъчно се позабавлява с объркания му вид, Бети стана рязко, дръпна полата си надолу и пристъпи. Тя приближи носа си до неговия, докато почти се докоснат. — А сега край на театъра! — извика Бети. — Не се намираме

в Бродуей. Щом не искаш да кажеш какво има, ще трябва да го сторя аз. Не си чакал мен, а друга жена. И беше готов да ме изхвърлиш на улицата заради нея. Така ли е?

Албърт Монтгомъри продължаваше да мълчи и вместо отговор отиде на бара и си наля солидна доза уиски.

— Значи вече не съм любимката на „големия бос“ — продължи Бети, — сега се уверих каква нищожна роля си ми поверил в твоя живот. Но мога да те успокоя, като ти кажа, че и при мен нещата не изглеждат по-различно. Скъпи, признавам, че и аз бих те оставила заради друг мъж. Затова има само един-единствен изход.

Албърт обърна още глътка от чашата си и я погледна въпросително.

Бети Карлисъл се облегна срещу камината и се загледа в коктейла си. С малко по-нисък тон тя каза:

— Би било пълна глупост, ако продължим както досега. В крайна сметка и двамата сме разумни хора. Затова предлагам от днес нататък да не бъдем Бети Карлисъл и нейният продуцент, в случай че трябва отново да се срещнем. Съгласен ли си с това?

Албърт Монтгомъри все още мълчеше и я гледаше така, сякаш не искаше да повярва на всичко това.

За пръв път Бети го виждаше така объркан. „Значи все пак държи поне малко на мен“ — помисли си тя. Но вече просто нямаше смисъл. В главата ѝ беше само Фил.

— Виждам, че си съгласен — Бети чукна чашата си в неговата. — Чао, скъпи. Понякога наистина беше хубаво с теб.

— Чао... — смотолеви Албърт, продължавайки да гледа вратата, която отдавна се бе хлопнала след нея.

— Грант Авеню — нареди Бети на телохранителите си и се метна на задната седалка. — Колкото се може по-бързо! — добави весело тя. Чувстваше се така, сякаш огромна скала се бе смъкнала от плещите ѝ...

9

В Чайнатаун Бети намери приятеля си Фил, Еди и Анжела в отлично настроение. Тримата седяха на пода около ниската масичка и както изглеждаше, не изливаха в чашите си първата бутилка сливово вино.

Бети се настани до тях, въздишайки, след като поздрави Фил с целувка. Тя посочи бутилката.

— Налейте и на мен една глътка. Все едно какво. Имам повод да празнувам.

Ед ѝ подаде пълна чаша.

— Как беше? — попита Фил, който си беше заел от Едуард едно черно кимоно.

— Както трябваше да бъде! — успокои го Бети. — Но първо ще пийна. Мм, хубаво е. И така — мисля, че завинаги се отървах от него.

— Без голяма сцена? — попита Фил недоверчиво.

— Без — потвърди тя. — И това дължа единствено на Анжи, която навреме се сети за мен.

— Дребна работа — Анжела, която беше с черни кожени панталони и саморъчно ушита широка черна копринена блуза, ѝ кимна приятелски. — Надявам се, че с това и аз се отървах от него.

— Ами аз? — изстена високо Едуард. — Кой знае колко дълго ще се налага да го търпя.

За днешната вечер той се беше издокарал с нов костюм на райе и нова вратовръзка. Ако последната беше по-широка, а на главата си сложеше някоя по-строга шапка, щеше да прилича на холивудски гангстер.

— Радваме се, че си намерила време да наминеш насам, Бети. Мислех, че една жена като теб в събота вечер предпочита да се занимава с други неща, вместо да ходи на вечеря у един почти непознат.

— Дойдох с най-голямо удоволствие, Еди. По време на турнетата си имам достатъчно ангажменти. Истински щастлива съм, когато не

ме дърпат всяка минута за автограф. Щурите години за мен вече са минало. Време е най-сетне да се посветя на моя Фил.

Тя потупа галовно ръката на седящия до нея Фил. Той я погледна сериозно.

— Бети, има нещо, което искам да ти кажа, и мисля, че сега е най-подходящият момент. Седим си кротко заедно, храната ни ей сега ще пристигне, а ние сме на път да сложим черта на миналото — при тези думи той хвърли подканващ поглед към Едуард. — Но първо искам още вино.

— Твоето желание е заповед за мен — каза Ед и напълни чашите.

— Причината за моя разгулен живот до голяма степен беше самотата, която ме обземаше винаги, когато отново тръгваше на турне, скъпа — Фил погледна Бети с нежност. — А вината ми се изразява в една особена черта на характера ми — стремеж към самоутвърждаване. Но това винаги завършваше с разочарование и се отразяваше зле на връзката ми с теб. Веднъж ти ми каза, че нищо нямало да ти струва, ако те придружавам на турнетата ти. Точно това възнамерявам да сторя.

— О, скъпи, та това е чудесно! — извика Бети, хвърли се на врата му и го притегли към себе си. Но ѝ хрумна нещо. — А как ще рисуваш тогава? — попита тя. — Нали точно това беше пречката досега. Няма да се откажеш така лесно от рисуването, нали? Картините ти са прекалено добри, за да го направиш!

— Нямам намерение да се отказвам от рисуването — отвърна Фил и бръкна в кожената чанта, която стоеше до него на пода. — Просто ще променя формата на картините — той внимателно измъкна нещо малко — с размери 10 на 10 см. — Вие сте първите, на които го показвам. Нарича се джобно изкуство, господа. Принадлежностите си мога да пренасям с всеки куфар. И докато ти, Бети, изпълняваш шоуто си на сцената, аз също ще бъда там или ще те чакам в хотелската стая и ще се посвещавам на изкуството. Изцяло според желанието и настроението си.

— Намирам, че е прекрасно!

Едуард и Анжела помислиха, че Бети иска да удуши приятеля си — така силно го притискаше към себе си, докато той нежно се съпротивляваше.

— Стига вече, Бети — Фил набързо се освободи от прегръдките ѝ и се обърна към Ед. — Мисля, че моят приятел Ед също има нещо на сърцето си, което иска да ни каже. Е, хайде, не шавай насам-натам зад масата, а казвай най-сетне!

И наистина на домакина му личеше, че се смущава.

— Е, да... — започна Ед и направи продължителна пауза. — Първо искам да благодаря на Анжи за активната ѝ подкрепа днес следобед. Помощта ѝ наистина ми е необходима, като се има предвид и фактът, че ще трябва да свикна с новия вид на моето градско жилище... — той улови предупредителния поглед на Фил. — Тъ... на моето жилище — поправи се Ед.

— Изобщо не можах да позная апартамента ти — увери го приятелят му. — Отначало помислих, че съм сбъркал жилището. А после на вратата се показва един свършено непознат, който носеше вратовръзка. Наистина е станало много приятно — Фил се обърна към Бети с пояснението: — Преди тук изглеждаше горе-долу както в реквизитното отделение на филмовото студио „Универсал“.

— Чак толкова лошо не е било — възпротиви се Едуард.

— Ама само как си се издокарал! И тази вратовръзка! Но това не е всичко, което искаш да ни разкажеш, нали?

— Мислех... тъъ... че първо ще вечеряме. Вече изгладнях като вълк.

— От мен да мине — засмя се Фил. — Но това ще е последното ми благоволение.

Едуард тръгна надолу към кухнята на „Небесния дракон“, за да каже на Лин, че може да поднесе храната.

Започнаха с лека супа, в която плуваха топчета месо, ядоха треска в пикантен сос и китайски зеленчуци, а после личи със сметана. Смяха се много и на всички им личеше, че се чувстват добре. Лин, който отново бе донесъл сам яденето, представи в паузата една блестяща и невъобразимо комична пародия на д-р Фу Ман Чу, която накара дори домакина да забрави какво обяснение дължеше.

Анжела се отпусна, стенойки назад.

— Боже мой, ще се пръсна!

— Добре ли си? — попита Едуард обезпокоен.

— И още как! — извика тя. — Явно не са нужни много пари, за да се нахраниш добре. И Лин изглежда доволен, че сме оценили

кухнята му.

— Едва ли обаче се чувства така добре в този момент и нашият добричък Албърт Монтгомъри — подхвърли Бети. — Днес го изоставиха две жени наведнъж. И дори парите не могат да му помогнат.

— Това трябва да е твое правило — каза Фил и сръга Едуард с лакът.

Той вдигна брадичка.

— О, по-добре да изчакам, докато останем насаме с Анжела. Всъщност засяга само нея.

— Можем ли да попитаме какво изобщо се разиграва тук? — попитаха Анжела и Бети в един глас.

— Виждаш, че интересът е всеобщ — вметна Фил. — Доколкото те познавам, ако си тръгна и престана да те подтиквам, така няма и да си отвориш устата.

— Е, добре — въздъхна обречено Едуард. Искаше му се всичко да свърши колкото се може по-бързо и затова изстреля признанието си възможно най-скоро: — Анжи, трябва да ти призная, че те лъгах. Надявам се, че ще ми простиш... Е, вече изплюх камъчето...

— Какво? — попита Анжела, като отлично се престори на неосведомена.

— Сега обясни това по-ясно и по-подробно — подкани го Фил. — Виждаш, че момичето нищо не разбра.

— Но аз вече си казах всичко — отвърна Ед и огледа озадачените лица на приятелите си. — Е, щом не искате да ми го спестите! Анжи, бях ти казал, че съм директор на „Юнлимитед рекърдс“...

— Да! — потвърди Анжела, без да помръдне.

— Измислих си го. Аз съм само художник дизайнер и се грижа за така противните ти обложки на плочите — той я гледаше напрегнато. — Казах го само защото се страхувах да не те загубя — да не се обърнеш отегчено и да изчезнеш от моя живот.

Анжела все още не бе проронила дума.

— Съжалявам!... — добави Едуард.

— Ами апартамента в Саусалито? — поинтересува се тя.

— Принадлежи не на мен, а на Фил — отвърна напълно сломено

Ед.

— А Албърт Монтгомъри? — продължи незлобливо Анжела.

— Той е моят шеф! — изстена Едуард с вид на разкаял се грешник. Вдигна очи и я погледна. — Е, и? Сега желаеш ли ме все още? След като така те лъгах? И след като разбра, че съвсем не съм едра риба.

— Нима не виждаш, че вече си тръгвам? Не разбра ли, че още от самото начало се стремях към парите ти и заради теб изпуснах тип като Монтгомъри.

Анжела се помъчи да изглежда колкото се може по-сериозна.

— Бях идиот — призна си Едуард. — Сам не разбирам как изобщо съм го сторил?

— Ще продължаваш ли да ме лъжеш? — попита Анжела със строга физиономия и вдигнат показалец, като едва сдържаше усмивката си.

— Никога! — извика Ед. — Само ако не ми се разсърдиш!

— Разбира се, че няма! — обеща Анжела. — Знам, че държиш на обещанията си — тя сложи ръка на рамото му и гласът ѝ сега съвсем не бе строг. — Еди, аз също трябва да ти призная нещо...

— Какво още? — попита той щастлив, че най-сетне се е изповядал и че тя не му избяга. В този момент би ѝ простил всичко.

Фил първи се досети.

— Да не искаш да кажеш, че...

— Да — потвърди Анжела и сведе глава така, че русите ѝ къдрици се разпиляха по лицето ѝ.

— Този път няма да издържа! — извика Фил и се запляска по бедрото, като се превиваше от смях.

— Аз пък нищо не разбирам! — обади се Ед.

— Не съм модна дизайнерка... — промълви Анжела. — Вярно, че понякога сама си шия роклите, но това е всичко...

— Аха — рече Едуард след продължителна пауза и я погледна строго с присвити очи.

— Вероятно съм имала същите мотиви като твоите — защити се тя. — Как да кажа на един продуцент на такава голяма компания, че съм продавачка? Много ми се щеше да ти се харесам. Е, сега вече знаеш коя съм.

— Такааа — проточи с усилие Ед. — А роклята „Карден“?

— Беше наистина от „Карден“, а не мой проект.

Едуард изведнъж избухна в неудържим смях.

— Просто не е за вярване! — едва успя да изрече той. — Значи и ти.

По-нататък думите му бяха заглушени от всеобщ кикот. Бети бе последната, която схвана комичното в ситуацията. Затова тя продължи да се смее дори когато останалите вече си поемаха дъх като риби на сухо. После отново се запревиваха, заразени от нея.

След като се успокоиха, Едуард взе думата.

— Имам още една изненада за вас! — съобщи тайнствено той.

— О, обичам изненадите — заяви Бети и трепкащото ъгълче на устата ѝ предупреди, че е на път отново да избухне в смях.

— Има ли нещо общо с другата стая, в която не трябваше да влизам през целия ден? — поинтересува се Анжела.

— Точно така — кимна Ед. Отиде до вратата и я отвори широко. — Е, виждаш ли нещо, Анжи?

— Абсолютно нищо.

— И аз мисля така — потвърди тя и на лицето му се появи така типичната за него младежка усмивка.

Едва сега на Анжела ѝ просветна.

— Картината я няма! — извика тя.

— Да, продадох я.

— Продад си онази цапаница?! — попита Фил изумен. — Хаотичният портрет на шефа ти? Заслужаваш да те поздрави човек.

— Има още нещо — каза Едуард. — Продадох я на „Юнлимитед рекърдс“, където ще виси над главния вход. Мистър Монтгомъри ще има честта да я вижда всеки ден, когато отива на работа.

— Как стана това? — попита Бети.

— Анжела ми подсказа да я продам на някого — обясни Ед и отново седна на пода. — Още на следващия ден отидох при Пийт Милър, който се занимава с аранжировката на интериора ни. Той се отби след работа при мен и картината толкова му хареса, че се върна с една кола, за да я вземе. Може би се е страхувал да не размисля. Даде ми чек за 3000 долара.

— И ти се осмели да продадеш картината си като портрет на шефа си?! — попита недоверчиво Бети. — Това изобщо няма да се хареса на Албърт.

— Все още не ми е омръзнал животът! — поклати глава Ед. — Озаглавих я „Рок концерт“.

— Не е лошо — заяви Анжела. — Хайде да се чукнем за успеха ти, който не подлежи на съмнение.

— Странно — каза Едуард, — същите думи произнесе и Пийт Милър. Освен това прояви интерес и към по-новите ми картини.

— Ето, виждаш ли? — Фил вдигна чашата си. — За Пикасо Втори! При нужда имаш на разположение Миринда Флауърс, която сигурно с най-голямо удоволствие би изложила твои творби.

— Няма страшно — успокои Едуард навъсената Анжела. — Тази възможност ще оставя за краен случай.

— Еди, ще можеш ли да ни поръчаш такси? — намеси се Бети.

— Нима вече искате да си ходите?

— Знам на какво е, когато Бети гледа така — обясни му Фил. — Значи си е наумила отново да се опита да ми изсмуче кръвчицата. Сещаш се какво имам предвид — смигна той. — По-добре изпълни желанието ѝ, иначе може да стовари страстите си върху теб!

— Хей! — извика Анжела. — В края на краищата, аз все още съм тук!

— Не се безпокой! — каза Бети и сграбчи Фил в обятията си. Имаше вид на изгладняло хищно същество. — Твоят Ед е прекалено голям за мен. И освен това се съмнявам, че ще пожелае друга жена, освен мис Антъни!

Бети и Фил се сбогуваха радушно с Едуард и Анжела, без да се откъсват един от друг. Ед предположи, че шофьорът, колкото и да бърза, нямаше да бъде достатъчно бърз за тях.

Докато той изпращаше приятелите си до улицата, Анжела занесе съдовете в кухнята на „Небесния дракон“. Когато Едуард се върна, тя вече го чакаше. Отпусна се на врата му и двамата се свлякоха на пода. Анжела взе ръцете му и ги притисна здраво.

— Няма да те пусна, преди да ми отговориш на един въпрос!

— Само един и нищо повече? — попита Едуард разочарован и зарита с крака да се освободи. Но Анжела седеше здраво на корема му.

— Разбира се, че ще има и повече. Дори цял куп. Но всеки по реда си — от очите ѝ изскачаха заплашителни пламъчета. — Първо искам само един отговор.

— Какво ли ще стане, ако най-сетне ми кажеш въпроса си?

— Обичаш ли ме?

— Разбира се, че те обичам.

— Твърде бързо го каза, за да е истина.

— Точно защото е истина, отговорих веднага — увери я Едуард.

— Кажи го още веднъж! — помоли Анжела.

— Обичам те!

— Звучи откровено.

— А ти?

— Какво аз?

— Обичаш ли ме?

— Разбира се, че те обичам. Но тъй като аз съм жената, ще трябва първо ти да ми го докажеш.

Едуард се обърна към нея.

— Как да ти го докажа, след като едва мога да се движа?!

— Е, добре, мистър „голям бос“. Дръж се тогава.

Анжела се отпусна с цялата си тежест върху него и обсипа с целувки устните му, докато му разкопчаваше ризата. Едуард лежеше кротко и със сияещо лице се наслаждаваше на милувките ѝ. Устните на Анжела се плъзгаха бавно и страстно по врата му, а ръцете галеха голото му тяло. Когато погледът ѝ се залута към открития прозорец, тя нададе вик на ужас. Едуард объркано отвори очи.

— Какво има, скъпа?

— Няма да повярваш, Еди, но през прозореца наднича някакъв китаец.

И тъй като не можеше да извърне главата си и сам да се увери в правотата на думите ѝ, той отново затвори очи.

— Съкровище, жилището е на втория етаж. Това е напълно невъзможно. Така че давай по-нататък, моя малка „модна дизайнерке“!

— Еди — каза сериозно Анжела и го пусна. — Погледни и ще се убедиш, че не те лъжа!

Едуард се надигна и хвърли поглед към прозореца. И наистина успя да види уплашеното лице на един китаец да виси във въздуха. То се залюля и изчезна.

— Сега вече изчезна — констатира Анжела и погледна тревожно навън.

— Можеш ли да видиш нещо? — попита напрегнато Едуард, който долови шумотевицата от гласове, долитащи откъм улицата.

— О, бедничкият малчуган! — извика Анжела. — Изглежда, хората навън празнуват нещо. Виждам един огромен заек върху

украшен камион.

— Колко мило от страна на Роджър Рабит, че идва да ни посети в Чайнатаун — каза иронично Ед.

— Няколко деца в униформи са образували пирамида. Стоят едно върху друго. Сещам се — момчето, което е стояло на върха, е видяло моя огромен Ед и така се е уплашило, че е залитнало и паднало. За щастие нищо му няма.

— По-скоро е било опиянено от твоето божествено тяло!

Ед се разсмя, отиде до прозореца и се увери, че всяка подробност от описанието ѝ отговаряше на истината. На улицата се събираше тълпа около един танцуващ дракон, а наблизо свиреше оркестър.

Анжела дръпна завесата на прозореца.

— Така, а сега вече никой няма да ни смуцава. Та, докъде бяхме стигнали?

— До панталона.

— Вярно.

Тя побърза да го лиши и от тази ненужна дреха. Едуард съблече блузата ѝ и впи устни в гъвкавата ѝ шия. Зъбите му хапеха кадифената ѝ кожа. Анжела започна да мърка тихо и привлече главата на Ед към гърдата си. Езикът му загали възбуденото ѝ зърно. Анжела отметна коси назад, притисна цялото си тяло в него и започна да се вие от удоволствие. Не след дълго тя се освободи нежно от обятията му и се плъзна надолу, обсипвайки цялото му тяло с целувки. Едуард вдигна очи към тавана. Никога досега не бе виждал апартамента си от такъв ъгъл. Стаята сякаш бе станала по-голяма, откакто я подредиха, а на пода имаше толкова много място. Килимът под тях беше ласкаво мек. Бледата светлина на свещите хвърляше златисти отблясъци върху тялото на любимата му жена. Дългите коси на Анжела бяха покрили корема му. Тогавя Едуард затвори очи. Той искаше само да чувства. Да чувства как устните ѝ целуваха всеки сантиметър от кожата му...

— Анжи, ела — промълви той, — не мога повече да издържам...

— Вярвам ти — отзова се Анжела с усмивка и се съблече пъргаво като змия, излизаща от кожата си. И нейната възбуда бе преминала границата на поносимото, така че беше повече от готова за него. Тя го яхна и след малко почувства божествената наслада от сливането на телата им... — Еди — прошепна Анжи, гризейки ухото му. — Днес е събота...

— Знам — отвърна той.

— Имаме на разположение цяла нощ... Не бързай да изразходваш силите си!

Но, изглежда, Ед възнамеряваше точно това. Той хвана хълбоците ѝ и я притегли към себе си. Движенията му ставаха все по-енергични.

Едуард не можеше да откъсне очи от Анжела. Тя се бе напрегнала като струна. Прекрасните ѝ коси се сипеха като порой по гърба ѝ. Лицето ѝ бе най-прекрасната гледка, защото в него се отразяваше удоволствието, което той ѝ доставяше.

Изведнъж тялото ѝ се разтърси, бедрата ѝ го притиснаха като клещи, ръцете ѝ се впиха в гърдите му и тя извика от възторг. Едуард в същия миг достигна върха на екстаза си и безпаметно мълвеше името ѝ. Беше ѝ дал всичко от себе си и получи от нея върховна любов.

Когато отвори очи, Едуард видя спокойното ѝ лице.

— Отново беше божествено с теб, мистър Боуи! — прошепна Анжела, сияеща от щастие.

— С теб също, мис Антъни! — отвърна засмяно Ед. Той склучи ръце под главата си. Беше обхванат от изключително блаженство.

На улицата цареше спокойствие, празничното шествие беше отминало.

— Еди? — попита Анжела тихо. — Ще закусим ли сутринта в леглото?

— Ако не си изчезнала!

Тя дръпна буйната му коса.

— Престани най-сетне с това! Няма ли вероятност Бети да нахълта тук. Надявам се, ще предпочете да се занимава с други неща, вместо да ни смуцава.

Изведнъж Едуард се плесна по челото.

— Знаех си, че съм забравил нещо — извика той. — Съвсем не помислих за закуската. Единственото, което мога да ти предложа, е сливово вино. При условие че е останало нещо от него...

Анжела почука с пръст по гърдите му.

— Добре, че сега имаш мен. Ще мине време, докато в живота ти настъпи малко ред. Сигурно, не си забелязал, че дойдох с една голяма кесия. В нея е закуската ни.

— О, ти си ангел, миличка!

— И ангелът желае да чуе още веднъж вълшебните думички.

— Кои вълшебни думички?

— Вече знаеш...

— Обичам те, Анжи! — рече Едуард и очите му потвърдиха, че говори истината.

Въпреки това тя го попита с усмивка:

— Честно?

— Честно! — увери я Ед. — С лъжите вече окончателно приключих!

Издание:

Джоселин Ленъкс. Анджела

САЩ. Първо издание

ИК „Слово“, Велико Търново, 1992

Редактор: Йордан Дачев

ISBN: 954 439 069–4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.